

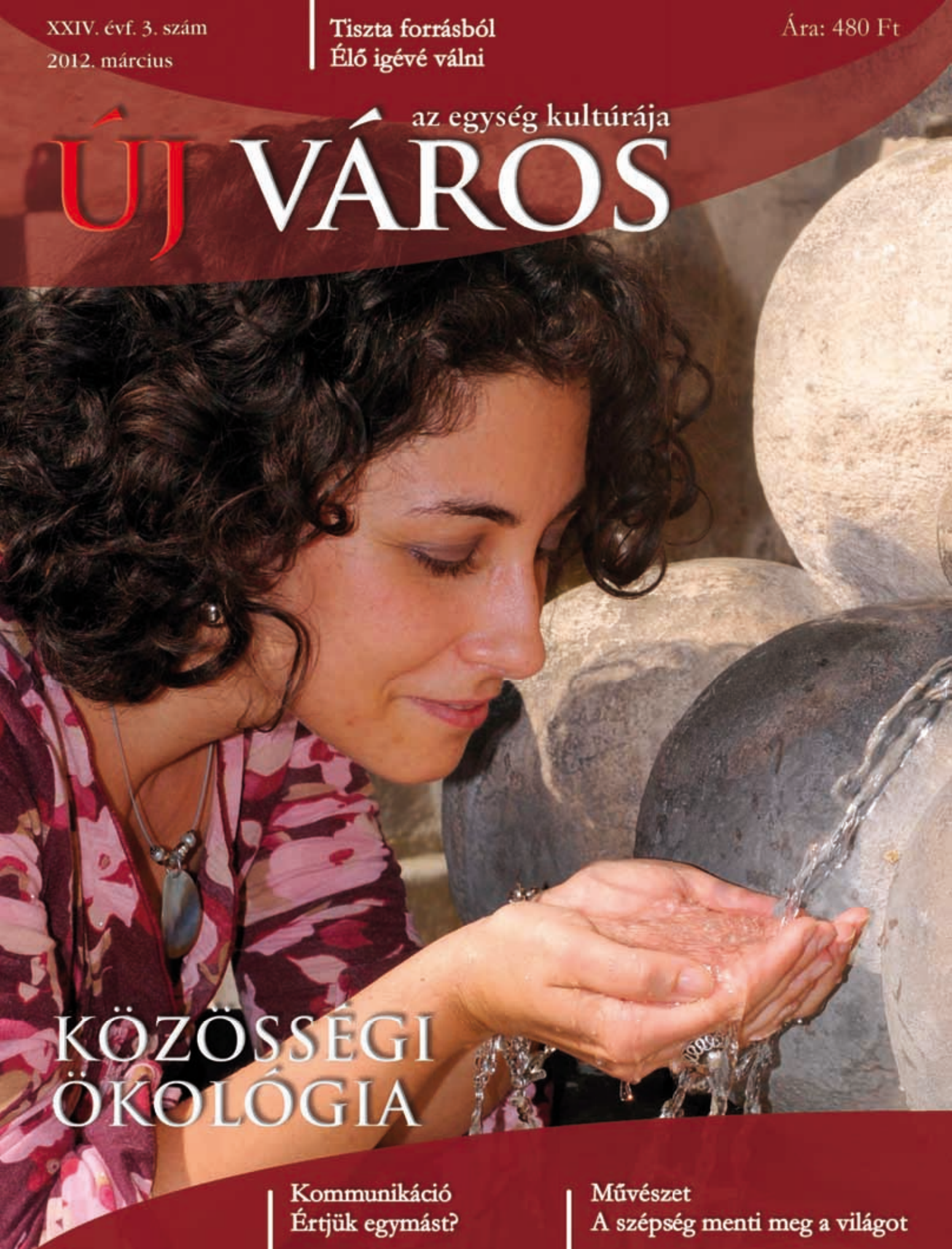
XXIV. évf. 3. szám
2012. március

Tiszta forrásból
Élő igévé válni

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

A close-up photograph of a woman with dark, curly hair, wearing a patterned scarf and a necklace. She is smiling gently as she cups her hands under a stream of water flowing from a large, dark stone well. The background shows more of the stone structure.

KÖZÖSSÉGI
ÖKOLÓGIA

Kommunikáció
Értjük egymást?

Művészet
A szépség menti meg a világot

Közelelti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztöségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.

Telefon: +36-1-328-0785

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest

Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Elölízetthető a szerkesztöségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölízettheti díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatási előlízetthetés: 10000 Ft

Címlap: Giuseppe Distefano (CN)

Hátlap: Tóth Pál

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN)
Amerikai Egyesült Államok: Living
City Argentina: Ciudad nueva
Belgium: Nieuwe Stad Brazília:
Cidade Nova Bulgária: Nov Sviat
Oseh Köziársaság: Nove mesto
Dánia: Ny Stad Franciaország:
Nouvelle Cité Fülöp-szigetek:
New City Horvátország: Nieuwe
Stad Magyarország: Novi Sviyet
India: Living city Japán: Uno
Kanada: Nouvelle Cité Katalónia:
Clutat nova Kenya: Africa New
City-Nouvelle Cité Kína: San
Sing Kolumbia: Ciudad Nueva
Korea: Kumul Lengyelország:
Nowe miasto Libanon: Al-
madina al-dzsadida Litvánia:
Naujasis Miestas Mexikó: Ciudad
Nueva Nagy-Britannia: New
City Németország: Neue Stadt
Pakisztán: Hayat Portugália:
Cidade Nova Románia: Oraş
Nou Spanyolország: Ciudad
Nueva Svédország: Enad Värld
Szerbia: Novi Svet Szlovákia:
Nové Mesto Szlovénia: Novi
svet Uruguay: Ciudad Nueva
Venezuela: Ciudad nueva

**FÉNNYEL TELI SÖTÉT
PILLANATOK**

Még szeptemberben történt,
hogy észrevettem: kevésbé
élesen látok, mint korábban.
Gondoltam, majd elmegyek
szemészetre, erősebb szem-
üvegért. A szemész doktornő
azonban azt mondta, hogy ez
nem rövidlátási probléma, ha-
nem sokkal súlyosabb: trom-
bózis van a bal retinámon,
ezért a vér szétterjedt a retina
egy részén, az éleslátás helyén
is. Az is kiderült, hogy nem
lehet rajta segíteni, de további
vizsgálatokra küldött.

Amikor kijöttem a rendelőlől
és a pupillatágító hatása miatt
botorkálva mentem hazafelé,
belém villant a gondolat, hogy
Jézus elkérte a szememet!
Folyt a könnyem, pedig nem
akartam sírni. Igent mondtam,
de kértem, hogy picit
azért lássak még valamit. Lá-
tom a színeket, és elmosódott
alakokat... Hála Istennek, a
jobb szememmel viszont nincs
probléma, szemüveggel min-
den rendben van.

Próbáltam visszapörgetni az
eseményeket, mióta is látok
rosszul. Így eszembe jutott
egy korábbi „beszélgetésem”
Jézussal, s rájöttem, hogy ez
az Ő válasza. (Ez olyan csere-
bereszerű beszélgetés volt.)
Nagyon örültem, szinte re-
pülni lett volna kedvem. Ez
azt jelenti, hogy kapcsolatban
vagyunk, figyel rám, válaszol.
Tudtam ezt eddig is, és sokszor
megtapasztaltam a jelenlétét,
de ez a konkrétság meglepett,
s szemem ide, szemem oda –
boldog voltam!

Aztán, ha már küldtek, el-
mentem további vizsgálatok-
ra, csuda modern készülék-
kel vizsgálták a szememet,
de ugyanazt mondták, hogy
nem lehet rajta segíteni, talán
lesz valami spontán javulás,
de nem biztos. Sajnálkoztak
az orvosok, hogy nem jöttem
hamarabb, akkor talán... Ki-
fejeztem nekik az örömet
amiatt, hogy nem egy életfon-
tosságú helyen – pl. az agy-

ban – történt mindez. Kissé
meglepődtek, de igazat adtak.
Ajánlgattak egy szembe szúr-
ható injekciót, ami vagy hasz-
nál, vagy nem, de azt hiszem,
nem fogom igénybe venni.
Vannak nehéz perceim, amikor
nem ismerek meg valakit az
utcán, vagy nem látom, hányas
busz jön, stb., vagy sötét pilla-
natok, de ha Jézusra gondolkodok,
öröm és fény tölti el a lelkemet,
és ez a fontos.

B. Á.

Budapest

**CSAK A SZÍVÜNKET KELL
ADNI...**

Úgy volt, hogy a fiatalok ja-
nuár végén jönnek Egerbe a
Genfestről beszélni. Két kato-
likus gimnázium adott, ahová
lehet menni, de felmerült más
iskola is. Mit is csináljunk?
Eszembe jutott, jól ismerem
a városi pedagógiai iroda ve-
zetőjét, aki igen elfoglalt, de
nagyon klassz ember, talán
lehetne tőle segítséget kérni ez
ügyben. Később úgy tűnt, még-
sem kellene vele beszélni.

Egyik nap jöttem le az öltözőből
a szemészeti osztály lépcsőjén
és ez az ember ott ült a széken,
műtetre várva. Ritkán szok-
tam felmenni az öltözőnkbe,
de most egy dolog miatt meg
kellett tenni. Megörültünk egy-
másnak és éreztem, beszélni
kell neki a Genfestől. Röviden
elmondtam, miről lenne szó,
örült neki és nagyon készséges
volt, természetesen beszélni
fog az iskolák igazgatóival. Ké-
sőbb a felesége megköszönte,
hogy milyen jól eltereltem férje
figelmét a műtétről, mert na-
gyon félt tőle.

B. M. – Eger

PONTOSÍTÁS

Előző számunk Aktuális
rovatában hírt adtunk a
„Vérfaegasztó Bál” nevű ese-
ményről. A rendezvény elha-
lasztva, április 13-án kerül
megrendezésre. Részletek
az esemény honlapján olvas-
hatók: <http://sites.google.com/site/veradobuli/>

Nézőpont

- 5 Idő és fantázia
Kapcsolataink bőjtje

Vallomás

- 6 A HOLNAP EGYHÁZA
Valóságos álmunk

Az élet igéje

- 8 MÁRCIUS
Az egyetlen mester
- 9 AZ IGE ÉLETE
Árubemutató

Az egység lelkesége

- 10 TISZTA FORRÁSBÓL
Élő igévé válni

Aktuális

- 12 ÉVFORDULÓ
Chiara Lubich és a Gen
Mozgalom
- 14 GENFEST 2012
Kiket várunk a
Genfestre?

Társadalom - kultúra

- 16 **TERMÉSZETVÉDELEM**
Közösségi ökológia

- 18 **FOGALOMTISZTÁZÁS**
Egység, testvériség
- 20 **KIK VAGYUNK**
Mint két kicsi egó
- 22 **MŰVÉSZET**
A szépség menti meg a világot

Életmód

- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Mennyi a még nem sok?
Végképp nem értem
- 26 **KOMMUNIKÁCIÓ**
Értjük egymást?

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
A kis polip és a kagyló
- 30 **MÉDIAVILÁG**
Művészeti est, Tavaszi fesztiválok
- 31 **OKOS KAVICS**
Spórolós év az idei

MAGYAROK EURÓPÁJA

S okan teszik fel a kérdést: Van-e egyáltalán jövőnk Európában? Lejárató kampányt folytatnak ellenünk, elítélnék bennünket, spekulációval igyekeznek tönkretenni gazdaságunkat: Mi keresnivalónk van egy ilyen Európában? Óvatosabban fogalmazók igyekeznek különbséget tenni az Európai Unió, annak intézményei és Európa között. Az Európa Tanács elmarasztaló határozata nem Európa ítélete, a magyar kormányt ért bírálatok nem Magyarországot, vagy a magyar népet sújtják.

Kétségtelen, hogy még a látszatgyártásra szakosodott médiavilágban is rekordnak számít az a rengeteg torzkép, amely a nyugati sajtóban a kormány munkájáról napvilágot látott. Még az olyan etalonnak számító médiumok, mint a BBC is jócskán elvetette a súlykot. Ez azért is sajnálatos, mert a tényismereteken és alapos elemzéseken alapuló kritikák is belevesztek a vádaskodás ricsajába.

Én azonban óvakodnék túlzott következtetéseket levonni az eseményekből, inkább azt remélem, hogy a „magyar ügy” pozitív folyamatokat indíthat el, nemcsak Magyarország, hanem az egész válságtól szenvedő vén kontinens javára. Az mindenesetre kiderült, hogy nem ismernek bennünket. Nemcsak az a nyugati átlagpolgár, aki felcseréli Budapestet Bukaresttel, hanem a politikusok, újságírók és sokszor a kultúra komoly és hiteles képviselői sem. Így nehezen értik és könnyen félreértik, hogy mi történik a Duna Tiszta táján. Ebből a szempontból a „magyar ügy” pozitív szerepet tölt be. Beszélnek rólunk, tájékozódni akarnak. Külföldi ismerőseim körében soha nem tapasztaltam ekkora érdeklődést hazám iránt. És ez nem csupán arra jó, hogy én magam igyekezzem a valós tények jobb megértéséhez hozzásegíteni őket, hanem kérdéseik engem is elmélyülésre készítenek.

Európában ma számos olyan vallási, gazdasági és kulturális szintér létezik, ahol kontinensünk igazi megújulásán munkálkodnak. A Fokoláre Mozgalom más keresztény lelkiségi mozgalmakkal és közösségekkel összefogva, az „Együtt Európáért” program keretében azon fáradozik, hogy Európa az evangéliumból táplálkozva képes legyen megújulni. Május 12-én magas szintű találkozót szerveznek az unió politikusaival Brüsszelben egy testvéribb Európa reményében. Ilyen szintér lesz a Genfest is, amikor nemcsak Európa, de a „világ” is ide fog jönni Budapestre. De nem csupán találkozókra van szó. A Mozgalom Közösségi Gazdaság projektje például a bizalomra és együttműködésre épülő gazdaság igazi alternatíváját kínálja. Tény, hogy ezeken és más fórumokon tér nyílik számunkra, magyarok számára is, melyek a javaslatok, a közös építkezés, a párbeszéd terei, ahol valóban otthon érezhetjük magunkat.

Tóth Pál

Tisztelettel kérjük azokat a kedves olvasóinkat, akik még nem újították meg előfizetésüket a 2012-es évre, hogy a mellékelt csekken tegyék ezt meg, hogy az Új Város továbbra is havonta megjelenhessen.

Köszönettel, az Új Város szerkesztői

NEM VAGYOK BÁB!

A szakdolgozatommal kapcsolatban voltak nehézségek, mert nem sikerült időpontot egyeztetni a konzulensem-mel, nem igazán volt segítőkész.

Megkerestem, hogy mikor tudnék beszélni vele a témámmal kapcsolatban, de azt mondta, előbb írjam össze, mire gondolok és utána keressem csak meg.

Ezután külső segítséggel és legjobb tudásom szerint próbáltam összeszedni a dolgokat. Megírtam mindazt, amit kért és újra megkerestem, hogy konzultációs időpontot egyeztessenek vele. Ekkor mondta – a terveim megné-
zése nélkül –, hogy szeretné, ha más témából írnám a dolgozatomat, mást vizsgálnék és más koncepció alapján építeném fel.

Először nagyon mérges lettem, mert sok munkám benne volt már. Két és fél héttel későbbre kaptam időpontot tőle. Ezalatt próbáltam beemelni a munkámba az ő szempontrendszerét is, de továbbra is nagyon szerettem volna, ha az eredeti témámnál maradhatnék.

Megkerestem a korábban megbeszélt időpontban, és elmondtam neki, hogy mire jutottam, miért tartom fontosnak az általam választott témát, és hogyan néztem utána és gyűjtöttem anyagot az általa fontosnak tartotthoz. Próbáltam úgy odamenni, hogy tényleg az történjen, ami a legjobb, és ne ragaszkodjak ahhoz, amit én szeretnék, de ne is menjek bábként bele mindenbe. Azt a havi életigét akartam élni, ami abban a hónapban a „Kövess engem” volt.

Végül a konzultáción megértette a szempontjaimat és nyitottnak mutatkozott a témámra, viszont azt szeretete volna, hogy a vizsgálat egyes részei jobban közelítsenek ahhoz, amit ő javasolt. Úgy érzem, a nyitottságból egyelőre született valami kompromisszumos és mindket-
tőnknek megnyugtató terv.

V. Zs.
Budapest

DÖNTÉS A SZERETET MELLETT

Társasházi lakásban élünk. A földszinten lakik egy hetven év körüli özvegyasszony, aki pont akkor lép ki reggelente a lakásából, amikor zajos fiaimmal küszködöm, hogy időben odaérjünk az oviba, iskolába. Nagyon kedvesen elmondja, hogyan kellene jobban nevelnem őket, hogy ne sírjanak reggelente, ne csipkedjék egymást, nagyon melegen öltöztettem őket, vagy máskor pedig jobban fel kellett volna öltöztetni őket, nehogy megfázzanak. Már odafent a 4. emeleten összeszorult a gyomrom induláskor, ma éppen milyen jó tanácsot fogok kapni útravalóul. Szerettem volna valahogyan észrevétlenül távozni a lépcsőházból, hogy ne kelljen minden áldott nap találkozni a nénivel. Néha sikerült ráhangolódnom, és ilyenkor nem is idegesített a stílusa, de többször fordult elő, hogy lelki békém odalett, sokára tudtam csak összeszedni magam.

Még évekig fog tartani ez a helyzet gondoltam, valahogy biztos van megoldás, csak én nem láttam, hogy mi lenne az. Egyik nap, amikor a biciklimet igyekeztem kibogozni a másik három bicikli közül, jött a felismerés, hogy imádkozhatom minden nap a néniért, lehet, hogy más nem is imádkozik érte. Nagy megkönnyebbülést éreztem, s ahogy szokott lenni, a szeretet melletti döntés engem változtatott meg igazán, a néni továbbra is osztja az általa jónak tartott tanácsokat. Azt vettem észre, hogy már nem hoz ki a sodromból, befogadóbb lettem, átérzem a magányát, látom, hogy mennyit küszködik az egy szem unokájával. Azóta vidámabbak a reggelek, no persze a fiúk sem piszkálják már annyit egymást, mint korábban.

F. T.
Szeged

MAGAM SEM GONDOLTAM VOLNA

Naponta szembesülünk azzal, hogy az utcán rengeteg a hajléktalan és a kéregető. Lehetetlen erre a sok fájdalomra válaszolni! A sokra valóban lehetetlen, de egy-egyért azért van erőnk.

Az óvodába menet gyakran van időnk beszélni az óvodás kislányunkkal erről a problémáról. A gyerekek persze hihetetlenül nagyvonalúak és érződik belőlük a tettekre szűk és a konkrét tenni akarás. Egy alkalommal elha-

tároztuk, hogy kiválasztunk egy hajléktalant (megtudtuk, János a neve) és rendszeresen segítünk neki. Így vált szokásunkká, hogy hetente egyszer vagy akár többször is szendvicset viszünk neki. Mindig ügyelünk arra, hogy Jézusnak visszáuk, tehát a legjobb falat jár neki. Egy alkalommal mielőtt a hajléktalanunkhoz értünk volna, kiderült, otthon maradt a szendvics. "Anyá, nem baj, majd adunk neki étkezési utalványt!" – hangzott négyéves gyermekem szájából a mentő ötlet. Azóta ha otthon marad a szendvics, utalványt adunk Jánosnak.

Más alkalommal szétnéztünk, hogy miből van feleslegünk. Éppen tél volt, jól jött a szekrény mélyéről előkerült meleg téli kabát és sapka. Mellé forró teát vittünk termoszban. Húsvétkor pedig "locsoló" csomagot állítottunk össze. De volt olyan is, hogy nem volt nálunk semmi, ilyenkor az időnket adtuk és negyed órát beszélgettünk vele.

Nyáron a kislányunk perselymalacot kapott a névnapjára. Spontán megkérdeztem tőle, mire fog gyűjteni. Gondoltam játékot mond majd. Magam is meglepődtem, amikor az alábbi választ kaptam az ötéves kislányunktól: "Ruhát veszek magamnak, egy részét odaadom nektek, hogy tudjátok házat venni, és a szegényeknek is adok belőle." Onnantól kezdve elindult a tudatos gyűjtés. Felajánlottam Villőnek, hogy nyáron nem fontos két gombóc fagyit venni alkalmanként, lehet egyet is, a másik árát pedig berakhatjuk a malacba. Magam is meglepődtem, milyen sokszor került be a malacba a második gombóc ára.

Adventben elhatároztuk, hogy megpróbálunk együtt minél több dologról lemondani és az így megtakarított pénzt berakjuk a malacba a szükségét szenvedők javára. Váratlanul nagyobb összeget kaptam a munkahelyemről. Két dolog jutott eszembe: egyrészt arra gondoltam, szülőként példát adhatnék nagyvonalúságból, másrészt, hogy ezt az összeget azért kaptam, hogy másokat is segítsék belőle. Így került egy nagyobb összeg a malacban összegyűjtött pénz mellé. Eljött a december, s ezzel együtt sort kerítettünk a „disznóvágásra” is. Meglepődve láttuk, hogy milyen sok pénz jött össze az apró kis lemondásokból. Villő örömmel vitte el ezt az összeget a Mozgalom gyermekeinek találkozájára, ahol együtt gyűjtenek a rászorultak számára.

S. R. és P. V.

IDŐ ÉS FANTÁZIA

A közelmúltban volt alkalmam több iskolai csoport számára egy építészettel kapcsolatos izgalmas és kreatív játékot megvalósítani. Maketteket, habkartonból épített lakásmódelleket rendeztünk be színes papírokkal, szövetdarabokkal. A gyerekek fantáziájának semmi nem szabott határt, felfedezték, hogy mire szolgál a tér, ők alakították ki a lakberendezés mellett az egyes funkciókat is. A kezükben életre kelt minden eszköz, maguk szabták, vagdosták, faragták a bútorokat, tologatták a falakat – az ötletek szinte kifogyhatatlan tárházát hozták létre.

Több lánycsapat is szép, nőies, harmonikus otthonokat rendezett be, elmerülve a részletekben. Néhány fiú például aggregénylakást kreált, nagy plazmatévével a nappaliban és hatalmas asztallal az ebédlő közepén, ahol a haverokkal beszélgetni és sörözni lehet. Az elképzelt fotómodell otthonába nagy gardróbot és sok színes felületet terveztek, meg persze sarokkádat.

Az ilyenfajta kreatív játék szinte kortalan – játszottunk kisgyerekekkel, általános iskolásokkal is. Különösen termékeny volt a 10-13 évesek korosztálya, másfél-két óra után sem lehetett őket rávenni a befejezésre.

Arra gondoltam, hogy ez jó hír a családoknak is, mert itt látható volt, hogy nem a játékok minőségétől és árától függ, hogy a gyerekek mennyi időt töltenek el vele és milyen kreatívan játszanak. Egyszerű holmik, amelyek minden háztartásban megtalálhatók az alkotás eszközévé válhatnak. Sokkal fontosabb, hogy felnőttként szánunk-e rá időt, hogy bevezessük őket egy-egy játékba, ahol elmondhatják ötleteiket és megkapják a kellő figyelmet hozzá.

Nem kell feltétlenül ott lenni a gyerekekkel végig, elég elindítani velük a játékot, utána már feltalálják magukat. Fontos azonban beszélgetni velük, játék közben vagy utána arról, amit létrehoztak. Itt feltárul előttünk a gyermek világa, hiszen ő a saját maga által elképzelt ideális elhelyezését valósítja meg. Megért-hetjük, hogy gyermekünk milyen térben érzi jól magát. Különösen érdekes az, amikor a testvérek együtt alakítják ki közösségi tereik használatát és berendezését.

Koncz Kinga
művészettörténész, múzeumpedagógus

KAPCSOLATAINK BÖJTJE

Gyerekkoromban kertes házban laktunk és a szomszédban volt az iskolai gyakorlókert, ahol ugyanazokat a növényeket termesztettük mi is és az iskola is. A szüleim és a tanító bácsi azon versenyeztek, hogy kinek szebb a kertje. Én azonban biztosra akartam menni! Azért, hogy mi győzzünk, a paprika palántálás után egy óvatlan pillanatban átmentem a szomszéd kertbe és mindegyik palántát egy kicsit följebb húztam, így hamarosan elkezdtek hervadni. Mutattam édesapámnak: „Nézd, milyen csúnya a paprikájuk!” Ő persze azonnal átlátott a szitán és nekem sírva kellett újraültetnem az összes paprikát. Két hétig locsoltam a szomszéd kertjét, hogy rendbe jöjjenek a növények. Nagyon szégyelltem magam, igazi megaláztatás volt, de csak magamat okolhattam. Mintha hamut szórtam volna a saját fejemre. Később a tanító bácsi megdicsért, hogy milyen szépen dolgoztam. Látszott, hogy egyáltalán nem haragszik, sőt... Ez volt az igazi győzelem, de ezúttal nem volt vesztes, csak győztes. Mindketten magunkat győztük le. Ezt látva édesapám is megkönnyebbült. Ő volt a harmadik győztes, hiszen neki is

könnyebb lett volna szemet hunyni és eltussolni a dolgot – de kiálltuk a próbát.

Édesapám egyenességre és becsületességre nevelt. Ha hibáztam, be kellett vallani, de nem volt elég bevallani, hanem bocsánatot is kellett kérni. És nem volt elég bocsánatot kérni, hanem utána a kárt helyre is kellett hozni.

Úgy érzem, ez lehet kapcsolataim böjtje ma is. Lemondani a terveimről, kedvtelésemről, előnyeimről, örömeimről és helyette magamra venni a másik hibáját, osztozni fájdalmában, keserűségében. Közösén vállalni a hátrányokat, bírálatokat. Kapcsolatok kovása lenni. Ha ez sikerül, akkor ez igazi böjtté, az öröm és a megújulás forrásává válik testnek és léleknek.

A becsületesen végzett munka gyümölcsei nemcsak az anyagiak, hanem azok a lelki javak, amelyek egyensúlyt adnak belülről is. A böjtben megtisztult és megújult kapcsolatok pedig a társadalom egészségét szolgálják.

Antalóczy Béla
agrármérnök

Fotó: Tóth Pál

Majnek Antal Budapesten született és a villamosmérnöki diploma megszerzését követően egy évi munka után jelentkezett az Assisi Szent Ferenc által alapított Kisebb Testvérek Rendjébe. Teológiai tanulmányai elvégzése után szerzetesi örökfogadalmat tett és 1982-ben pappá szentelték. A Szentendrei Ferences Gimnáziumban tanított fizikát és hittant.

A rendszerváltás után két rendtársával Kárpátaljára érkezett a magyar hívek szolgálatára, ahol huszti plébános lett, később II. János Pál pápa címzetes megyéspüspökké, majd 2002-ben a Munkácsi Latin szertartású Egyházmegye első megyéspüspökévé nevezték ki.

A Főpásztor az Ukrán Római Katolikus Püspöki Konferencia migráció, cigánypasztoráció és ökológia felelőse. Püspöki jelmondata:

Dominus fortitudo mea – Az Úr az én erősségem.

VALÓSÁGOS ÁLMAINK

MAJNEK ANTAL
MUNKÁCSI MEGYÉSPÜSPÖK

Keresztény álmom

Miről álmodozik az ember? Amire vágyakozik. Ami hiányzik. Hogy mennyi minden hiányzik az életünkben, kapcsolatainkból, azt itt mind fel lehetne sorolni. Szent Ágoston szerint az embernek olyan nagy a boldogságvágya, hogy az álmunk is akörül forognak, amit nagyon mélyen szeretnénk, és ami hiányzik, amitől igazából szenvedünk. A boldogságunk, a békeség önmagunkkal, önmagunkban, a szívünkben, és nyilván a kapcsolatainkban, a felebarátainkkal, vagyis a „közelben élőkkel”. Hogy boldogság legyen a családokban. Az embernek a legszebb élményei a gyermekkori élmények. Amikor apukával, anyukával, a testvéremmel együtt játszottunk, kirándultunk... még a szegénységben is. Milyen nagy öröm volt!

Régebben még arról álmodoztam, hogy bárcsak jobbak volnának a külső körülmények. Aztán ifjú koromban arról, hogy bárcsak a vezetők jobbak volnának. Persze még most is vágyom arra, hogy szüntessék meg a szörnyű szegénységet, a korrupciót, az uzorát, szűnjön meg a vadkapitalizmus. Milyen szép volna az élet, ha betartanák Mózes törvényeit, de még a jóbel-évről szólót is! Ha aztán az olyan nagy szentekre nézek, mint Assisi Szent Ferenc, megértem, hogy miért nem törekedett a világot megváltoztatni; mert hitte, hogy az ő álma valóság: a szeretet Istene és az ő szép országa. Erre eszmélt rá egyre jobban, együtt akart élni Vele. S ezután jöttek mellé az emberek, akik követni akarták, vele együtt élni az ideált!

Tehát nem másokat szeretnék megváltoztatni, hanem magam akarok találkozni a szentséggel, a széppel, a jóval, és minél inkább töltekezni vele. Nekem kell igyekezniem! Ne mástól várjam, hogy az álmaimat megvalósítsa, vagy segítse, mert ez zsákutca. A Fokoláre Mozgalomban is az tetszett meg, hogy ezt próbálja meg egy másikkal, egy harmadikkal együtt, egy – akármilyen kicsi – közösségben, egymást segítve megélni. És ami a legfontosabb – és ezt nagyon Szent Ferenci gondolatnak érzem –, hogy a gyakorlatba kell átvinni, a látható világba szülni az Isten adta álmokat!

Ferences álom

Én először a szegénységet, a ferences karizmát nagyon külsőleg gondoltam el. Limai Szent Róza azonban azt írja, hogy a nélkülözést, a szenvedést csak az tudja vállalni, aki fölismeri Istenben és az Ő országában a végtelen boldogságot. Ugyanígy a szegénységet is csak akkor tudom igazán, szépen megélni, ha az Isten végtelen szeretetének gazdagságát érzem, tapasztalom és egyre inkább élem, benne vagyok. Ez a döntő! Nem a szegénység külső vonatkozásai, hanem az Isten gazdagságának végtelen távlatai. Ez a lényeges! Többször kell elvonulni a pusztaságba, akárhova, egy „elzárt kamrába”, és hagyni, hogy Ő szeressen, hogy Ő adjon álmokat, és egy kicsit sütkérezni az Ő szeretetében. Ez a fontos, és nem a nyüzsgés, a tevékenység, a látszatlolgok, a külsőségek. Ilyenkor az ember szinte ösztönösen megszabadul minden gátló, földi gazdagságtól, mert észreveszi, hogy ez akadályozza az igazi gazdagság megszerzésében, élvezésében. Úgy érzem, az egyháznak is ez az álma. Ratzinger bíboros olyan szépen írja egyik könyvében, hogy az igazi szabadság csak a boldogító szegénységben szereshető meg, a sok mindenről való lemondásban.

A szabadság kulcsa tehát a „szegénység úrnője”, aki elvezet Isten szeretetének végtelen gazdagságába, szépségébe, mert csak ebben a boldogságban, ebben a szerelemben fogom az összes többi is már-már automatikusan elhagyni. Önmagában a szegénység ideáljáért harcolni nem érdemes, abban nincs öröm.

Kárpátaljai álom

Gondolok a soknemzetiségű kis Kárpátalja minden lakójára, egyházainkra. Az az érdekes, hogy amikor idejöttem, '89-ben, a Szovjetunió végnapjai idején, akkor boldogabbnak találtam őket, annak ellenére, hogy nagy volt a nyomorúság. Hogy mennyire örültek a visszakapott templomnak! Hogy milyen boldogok voltak, amikor bejöttek Isten házába! Zsúfolásig megteltek a templomok! Milyen sok gyermek járt akkoriban a szentmisékre és a hittanra! A boltokban alig volt valami, de nagy volt a boldogság, teli volt mindenki reménységgel! Nem volt bennük semmi pesszimizmus.

Most, ahogy már kezdenek jobban élni, most mint-ha már alábbhagyott volna az a lelkesedés. Kevesebb az öröm, talán még a reménység is. Kevesebben vannak a templomokban, a hittanórákon. Sok új egyház született, sok felekezet jött be Kárpátaljára. Harcolnak a hívekért, különösen a gyerekekért. Szomorú látni, hogy az iskolákban – mesélik a hitoktatók –

csokival, mindenféle játékokkal próbálják elcsábítani a gyerekeinket.

Álmok Kárpátalján? Sokan az álmaik megvalósulását Magyarországon vagy Németországban képzelelik el. Az én vágyam az, hogy ne menjenek el erről a helyről, amely sokak szemében süllyedő hajónak tűnhet. Nemcsak magyarok hagyják el az országot, ötmillió ukrán állampolgár dolgozik külföldön, és féltő, hogy nem mind tér vissza. Az ország lakossága az utóbbi két évtizedben ötvenkettőtől negyvenhat millióra csökkent.

Álmodom arról is, hogy legalább a templomba járók fogadják el a következő gyermeket. Itt kezdődik minden megújulás, ha Isten ajándékának fogadják el az új életet! De sok szép példát látunk már, hála Istennek! Én olyan boldog családokról és más boldog közösségekről álmodom, akik örömmel jönnek a templomba, s ott mind szeretettel fogadják egymást és élő hittel dicsérik az Atyát akkor is, ha különböző nehézségekkel küzdenek. Hála Istennek, ez az álmom egyre többször válik valósággá.

Észrevettem, hogy ez tőlünk, papoktól is függ! Ha mi boldogan és reménységgel indulunk a templomba, s így szólunk a hívekhez, akkor mind nagy örömmel megyünk ki a miséről, és akkor ők sem futnak még haza, akkor még ott beszélgetnek egymással. A megtapasztalt reményteli szeretet közösséggé formál bennünket. Így már megvalósult az álom: ezek a hívek Isten házában találták meg a boldogságot és onnan viszik azt haza.

Lejegyezte: Tóth Pál

Majnek Antal püspök atya 2011-ben Munkács díszpolgára lett. A kitüntetést azért az elkötelezett munkáért kapta, melyet az emberek és az egész ország lelki felemelkedéséért végzett, különösen pedig a legszegényebbek iránti figyelméért és szolgálatáért.

AZ EGYETLEN MESTER

Jézus Isten Országáról beszélt az összegyűlt tömegnek. Egyszerű szavakkal, a hétköznapi életből merített példabeszédekkel szólt hozzájuk, szavainak mégis különleges vonzereje volt. Az embereket megérintette tanítása, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az

írastudók. Amikor a főpapok és a farizeusok kérdőre vonták a katonákat, hogy miért nem hajtották végre a Jézus elfogatását elrendelő parancsot, még ők is így

választottak: „sohasem beszélt úgy ember, ahogy ez beszél!”¹

János evangéliuma beszámol néhány fénytel teli beszélgetésről is, mint például amelyet Jézus Nikodémussal vagy a samariai asszonnyal folytatott. Apostolai-val ennél is tovább ment: nyíltan, hasonlatok nélkül beszélt nekik az Atyáról, a menny dolgairól, ami teljesen magával ragadta őket, annyira, hogy még akkor sem hátráltak meg, amikor nem teljesen értették a szavait, vagy amikor úgy tűnt, hogy túl nagy követelményeket támaszt általuk.

„Kemény beszéd ez!”² – mondták néhányan a tanítványok közül annak hallatára, hogy a testét adja majd nekik ételül és a véréit italul.

Amikor Jézus látta, hogy tanítványai elfordulnak tőle és már nem tartanak vele, a tizenkét apostolhoz fordult: „Ti is el akartok menni?”³

Péter, akit teljesen lenyűgözött, amit az első találkozásuk óta hallott, és amiért örökre elkötelezte magát Jézus mellett, mindnyájuk nevében válaszolta:

„Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.”

Péter megértette, hogy Mesterének szavai mások, mint a többi mesteré. Azok a szavak, amelyek a földről indulnak és a földhöz szólnak, a földhöz is tartoznak, és sorsuk a földével azonos. Jézus szava lélek és élet, mert az égből származik: fény, amely a magasból száll alá, és magasságbeli hatalma van. Igéi átfogóbbak, és mélyebbre hatolnak bármilyen más szónál, még a filozófusok, politikusok vagy költők szavainál is. „Örök életet adó igék”⁴, mert magukban foglalják, kifejezik és átadják az isteni élet teljességét, amelynek soha nem lesz vége.

Jézus feltámadt és él. Szavai ezért nem egyszerű emlékek, még akkor sem, ha a múltban hangzottak el, hanem olyan szavak, amelyeket Ő ma intéz mindannyiunkhoz és minden idők minden egyes emberéhez: egyetemes és örök igék.

Jézus igéi! Ha lehet így mondanivaló, ezek voltak legkiemelkedőbb alkotásai. Az Ige, aki emberi szavakkal szólal meg: micsoda tartalom, micsoda erő, micsoda hangsúly, micsoda hang!

„Egy nap – írja például Nagy Szent Vazul⁵ – szinte hosszú álomból ébredve, az Evangélium igazságának csodálatos fényébe tekintettem, és felfedeztem, mennyire hiábavaló a bölcsessége e világ fejedelmeinek.”⁶

Lisieux-i Teréz 1897. május 9-én kelt levelében így ír: „Előfordul, hogy amikor bizonyos lelki témájú értekezéseket olvasok... szegény, kis lelkem gyorsan elfárad. Becsukom hát a bölcselkedők könyvét, melytől szétrobban a fejem, és kiszárad a szívem, és kezembe veszem a Szentírást. Hirtelen minden ragyogóvá lesz: egyetlen igéje is végtelen távlatokat nyit meg lelkem előtt, és a tökéletesség elérése egyszerűnek tűnik.”⁷

Igen, az isteni szavak betöltik a végtelenre teremtett lelket; és mivel ez a szó fény, szeretet és élet, belülről világítja meg nemcsak az elmét, hanem az egész létet. Békét ad még a zaklatott, szorongással teli pillanatokban is, azt a békét, amelyet Jézus sajátjának nevez: „az én békém”. Teljes örömet ad, még a lelket marcangoló fájdalom közepette is, erőt ad különösen akkor, amikor elcsüggednénk vagy elbátortalanodnánk. Szabadá tesz, mert megnyitja az Igazság útját.

„Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.”

Az e havi életige arra emlékeztet, hogy akit követni akarunk, az egyetlen Mester: Jézus. Még akkor is, ha úgy tűnik, szavai kemények, és túl nagy követelményeket támasztanak: hogy legyünk becsületesek a munkában, hogy bocsásunk meg, szolgáljunk másokat ahelyett, hogy önzően magunkra gondolnánk, maradjunk hűségesek a családi életben, ápoljunk egy-egy élet végére érő beteget anélkül, hogy teret engednénk az eutanázia gondolatának...

**„Uram, kihez mennénk?
Az örök élet igéi
nálad vannak.”
(Jn 6,68)**

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

Illusztráció: Tomi Salmaso/CN

Sok olyan mester van, akik könnyű megoldásokra és megalkuvásra hívnak. Mi az egyetlen Mestert akarjuk hallgatni és követni, mert csak Ő mondja ki az igazat, és csak neki vannak „örök életet adó igéi”. Így mi is elismételhetjük Péter szavait.

Most, a nagybőjtben, amikor a Feltámadás nagy ünnepére készülünk, valóban az egyetlen Mester iskolájába kell járnunk, az Ő tanítványává kell lennünk. Bennünk is szenvedélyes szeretetnek kell megszületnie Isten igéje iránt: figyelmesen kell fogadnunk, amikor hirdetik a templomban, olvasnunk, tanulmányoznunk, elmedelkednünk kell róla...

Elsősorban mégis arra kaptunk meghívást, hogy éljük, ahogyan

azt maga a Szentírás tanítja: „A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csaljátok meg!”⁸ Ezért szentelünk különleges figyelmet minden hónapban egy igének, hagyva, hogy belénk hatoljon, magához alakítson, hogy az ige „éljen bennünket”. Jézus egy-egy szavát életre váltva az egész Evangéliumot éljük, mert minden szavában egészen ajándékozza magát, Ő maga jön hozzánk, hogy bennünk éljen. Mint a Feltámadott isteni bölcsességének egy csöppje: apránként a lelkünk mélyére hatol, és korábbi gondolkodásmódunk, akarataink és szokásaink helyébe lép az élet minden területén.

Chiara Lubich

ÁRUBEMUTATÓN

Férjem telefonhívást kapott egy gyógyászati segédeszközöket gyártó cégtől, mely bemutatót tartott. Felkeltette érdeklődését ez a lehetőség, mert a hallása az utóbbi időben erősen romlott. Megkérdezte, elkísérem-e, amire nemmel válaszoltam, mert engem nem érdekelnek a gyógyászati segédeszközök, annak ellenére sem, hogy sajnos az én egészségem is jelentősen megromlott, ezért komoly kórházi kezelésre szorultam.

Néhány nap múlva férjem írásbeli meghívót is kapott a cégtől, két személyre. A kitűzött nap reggelén bizakodva kérdezte: Ugye mégis elkísérsz? Reménykedő tekintetét látva meginogtam nemleges elhatározásomban és saját aznapi terveimet félretettem. Ha nem vagyok mellette, az előadásból sok mindent félreérthet fülhallgatója ellenére is. Így döntésképtelen helyzetben lenne, ha találna is alkalmas gyógyító eszközt, ezért igent mondtam.

A bemutatón találtunk egy olyan készüléket, amiről úgy tűnt, segíthet, és nemcsak a férjem betegségén, hanem az enyémen is. Az ára viszont számunkra elérhetetlenül magas volt. Már indulni készültünk, amikor az előadó szólt, hogy ne menjünk el, mert a cég ajándékaként sorsolás lesz, amelyen pénzt lehet nyerni a vásárláshoz. Mindketten megdöbbsztünk, amikor kihúzták a férjem sorsjegyét, amelynek köszönhetően meg tudtuk venni ezt az eszközt.

Szalamín Edit - Szeged

¹ Jn 7,46

² Jn 6,60

³ Jn 6,67

⁴ Jn 6,68

⁵ Vazul (330-379), a nagy egyházatyák egyike, Cezárea püspöke

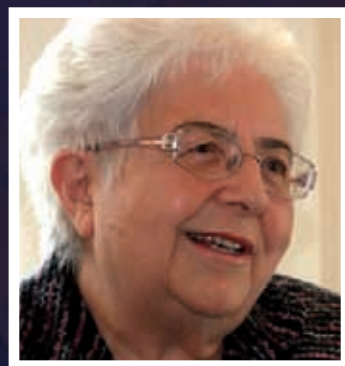
⁶ Epistolario. ep. CCXXIII, 2. Ancona, 1966. pp. 624-625.

⁷ 202. sz. levél

⁸ Jak 1,22

ÉLŐ IGÉVÉ VÁLNI

Maria Emmaus Voce

A Fokoláre Mozgalom elnökének beszédéből a negyedik részt olvashatjuk, melyet az ige éve alkalmából mondott.

Illusztráció: Mariannita Zanzucchi

Chiara Lubich arról is beszél, hogy amikor az evangélium valamelyik igéje a lelkükbe hatolt, mintha „tűz-zé, lánggá, szeretetté alakult volna. Azt mondhattuk, hogy a belső életünk teljes mértékben szeretet volt.”

Feltehetjük a kérdést: „Vajon velünk is így van ez? Mi is megtapasztaljuk, hogy nem mi létezőnk, hanem a bennünk élő ige vagyunk?”

Chiara azt is megsejtette, hogy „A mennyországba nem lehet belépni, (...) ha még nem az ige él bennünket, mindannyiunkat. Akkor megyünk majd a mennyországba, ha teljesen magunkba fogadtuk az igét, ha mi magunk az ige lettünk.” De ha igaz az, hogy „a mennyben csak Isten Igéje leszünk”, akkor már „most is, itt a földön is csak Isten Igéjének kell lennünk” – buzdít bennünket Chiara.

Példaképet állít elénk e nagy cél megvalósításához: Máriát, azt a teremtményt, aki teljesen Isten igéje. Ezt is a 49-es megvilágosodás időszakában fedezte fel, amikor „az Ige teljes erővel kinyilatkoztatta magát”, és Isten teljesen új módon fedte fel előtte Mária életét, mint követendő példát. Tudomására hozta, hogy Mária egészen „Isten igéje volt”, „teljesen Isten igéjébe öltözött”.

Azt mondja XVI. Benedek pápa is a *Verbum Domini* (Az Úr Szava) kezdetű apostoli buzdításában: „Amikor Isten Anyjában az Ige által teljesen átalakított létünket szemléljük, fölfedezhetjük, hogy mi is arra vagyunk hivatva, hogy belépjünk a hit misztériumába, mely által Krisztus jön, hogy a mi életünkben lakjék.”

Chiara több alkalommal rámutatott, hogy Mária minden keresztény számára minta: olyanná kell válnunk, mint ő, mert mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy hozzá hasonlóan „újra éljük Krisztust, az Igazságot, az igét, az Istentől kapott személyiségünkkel.”

Nagyon szép ez a kifejezés, amit Chiara aláhúz: „az Istentől kapott személyiségünkkel”, tehát a teljes lényünkkel, „új emberként”; saját jellemzőink teljes gazdagságával, mely Isten „egyedüli” gyermekévé tesz mindannyiunkat.

Ebből fakad Chiara következő gondolata is: „Ma megértettem – írja a 49-es Mennysorság egyik részletében –, hogy mindannyian pótolhatatlanok vagyunk a saját helyünkön. Isten arra hívott meg bennünket, hogy Ő legyünk, nem egyszerű fokolarinik. Arra hívott, hogy élő életigék legyünk.”

„Élők”, ahogy az imént mondtuk, amikor a lehántolt ágakról beszéltünk, készek arra, hogy eggyé forrjunk. Ugyanis a szeretet dinamikája kapcsolja egymáshoz az igéket, és ezáltal tesz bennünket – Istenben – igékké az Igében. „Isten tehát arra hívott bennünket – magyarázza Chiara –, hogy magunkra öltjük Istennek egy igéjét, amely már önmagában is teljes, mivel szeretet, ugyanakkor szüksége van a másik igére is, hogy a szeretet újabb szépségének forrása lehessen. Tehát mindenben ott van Isten országa, de csak azzal a feltétellel, ha azt minden pillanatban elveszítjük a testvérben, mert a szeretet olyan, hogy csak azt birtokolja, amit elveszít.”

Ez a közösségi lelkeség, a szentháromságos élet lényege, amiről beszéltünk, amelyre mindannyian meg vagyunk hívva személyesen, és mint Mű is, a maga egészében. Ezt nagyon jól kifejezi a mi életigénk, amely különösen is a miénk. Chiara azt mondja, hogy Isten, „amikor a földre küldte ezt a karizmát, kimondta azt az igét, hogy: egység. Mindig is tudatában voltam ennek; kezdettől fogva éreztem, hogy a bennem kifejeződő karizma a »ketten vagy hárman« (vö. Mt 18,20), és az ebből fakadó fény a köztünk lévő Jézus volt.”

(folytatjuk)

Fordította: Fekete Mária

Évforduló

2012. március 18-án a Fokoláre közösség szentmisével emlékezik meg Chiara Lubich halálának 4. évfordulójáról Budapesten a Magyar Szentek templomában (XI. ker. Magyar Tudósok körútja 1.) 16 órai kezdettel. Utána megemlékezés lesz és beszélgetés, amelyre mindenkit szeretettel várnak a szervezők.

Fotó: Giuseppe DiStefano/CN

„Felmerül a kérdés, hogy a mostani történelmi helyzetben mi a Gen Mozgalom szerepe, mit adhat? Nem felejtkeznek el arról, hogy az egyház gyermeke, annak az egyháznak, mely kétezer évvel ezelőtt Jézus szívéből virágzott ki. Jézus mielőtt megalapította volna az egyházat, így imádkozott az Atyához: „Atyám, legyenek mindnyájan egy”, tehát a világ egységét kérte.

Ebből következik, hogy amit a Gen Mozgalom adhat, annak felmérhetetlen jelentősége, hatalmas értéke van, mert együttműködik abban, hogy az emberi erőfeszítésekbe behatolva hidakat építsen, kapcsolatokat kössön össze. Ez isteni, természetfeletti, hatalmas erőt jelent! (...)

A genek tudatában vannak annak, hogy részt vehetnek ebben az isteni szeretetben, amely Istent eggyé teszi. Képesek beoltani Istent a társadalom struktúráiba, ember és ember, népek és népek közé úgy, hogy közben egyedülálló, erős és megtörhetetlen egységet valósítanak meg.

Ennél is többről van szó, mert a genek, ti genek az első sorban vagytok és egész életeteket, cselekedeteiteket, rendezvényeiteket arra a szeretetre alapozzátok, mely az égből jön közétek.

Biztos vagyok abban, hogy most is elsősorban nem azzal a szándékkal vagytok itt, hogy énekeljetek, zenéljetek, jeleneteket mutassatok be, beszéljetek, táncoljatok, hanem hogy szeressetek.

Ezzel veszi kezdetét a Genfest és valósítjátok meg itt, mindenki között azt az egységet, melyet az egész világ számára kívántok.

A kölcsönös szeretet köztetek már valóság: készek vagytok meghalni egymásért. Mi következik ebből?

Krisztus lesz jelen köztetek, aki a Genfest nézője és szereplője. Biztosítjátok a Neki járó dicsőséget és így a titeket körülvevő világ előtt hatékony tanúságot tesztek. (...)

A világ több mint száz nemzetében vagytok jelen, és nagy lendülettel adjátok hírül a Genfest üzenetét, de mindenekelőtt megújult meggyőződéssel mondjátok: Isten a saját szeretetét küldte el a földre. Ragyogtassuk fel tehát az egész világon az egységet! ”

Részlet Chiara Lubich az 1980-as Genfest résztvevőinek elmondott beszédéből. (Róma – Flaminio Stadion)

Felelős részvétel a közügyekben, közösségépítő kommunikáció, szakmai és világnézeti tudást integráló képzés. Néhány meghatározó szempont egy mai fiatal profiljában.

Fotó: Klara Veselá

KIKET VÁRUNK A GENFESTRE?

Új trendek

A média rendszeresen számot ad a fiatalok megmozdulásairól. Ezek általában tüntetések, tiltakozó felvonulások, nem ritkán erőszakos cselekményekkel, rendzavarással kísérve. Ebben nincs semmi új, hiszen a forradalmi megmozdulások rendre a fiatalok radikalitásából merítették erejüket. Legutóbbi eklatáns példa erre az arab tavasz. Az újdonság talán az lehet, hogy az internetes hálózatok jóvoltából ma szinte egyik óráról a másikra szerveződnek ilyen akciók, és futótűzként terjedve hatalmas tömegeket tudnak mozgatni a hatóságok kontrollját kijátszva.

Talán kevésbé szembeötlő egy másik tendencia: a fiatalok egyre inkább szót kérnek a közügyekben, és aktív közreműködésüket kínálják a társadalmi problémák megoldásában. Hogy egy példát említsünk, amikor Mario Monti, az új olasz szakértői kormány miniszterelnöke hivatalába lépett, az Olasz Fiatalok Nemzeti Fóruma egy programcsomagot tett le az asztalára a képzés, a foglalkoztatás, a hitelezés, a civilszolgáltatás és a törvényesség témakörében. A fiatalok nem csupán azt kérték, hogy a kormány vegye figyelembe javaslatukat, hanem operatív és szervezett együttműködést ajánlottak a tervzet megvalósításában.

Kétségtelenül ezek nem a bulizós, dizájnerdrogfogyasztó vagy naphosszat a Facebookon csüngő fiatalok, akik áldozatai egy olyan társadalomnak, amely nem képes az értelmes élet perspektíváját nyújtani a felnövő generációknak. A fiatalok munkanélküliségéről, kábítószer- és alkoholfogyasztásáról, vallási és közéleti érdektelenségéről szóló riasztó európai statisztikák mellett egyre határozottabb arculatot ölt egy másik, pozitív folyamatok tükröző trend is, ahol a fiatalok megalkuvásokat nem ismerő radikalitása új formákat ölt, és az emberi kapcsolatokban és együttműködésekben rejlő, eddig még kellőképpen ki nem aknázott lehetőségekre épít.

Ez év őszén a Genfestre hazánkba látogat tízezernél is több fiatal, a világ minden részéről, főként azonban Európából. Mi mozgatja őket? Milyen hangsúlyos pontok vannak az életükben? És milyen újdonságo-

kat hordoznak az előző generációkhoz képest? Ennek próbált utána járni testvérképünk, a Città Nuova, a teljesség igénye nélkül rávilágítva néhány fontos szempontra.

Részvétel

Úgy tűnik, hogy a pártok ifjúsági tagozatának ideje lejárt, és a fiatalok a közügyekben való aktív részvétel más módjait keresik. Népszerű az önkéntes munka a fiatalok különféle egyesületeiben és a humán szolgáltatások terén kifejtett tevékenység. Felmérések szerint az európai fiatalok egynek veszi részt önkéntes munkában. Ami a politikát illeti, az új trend szerint aktívak az önkormányzati politikában. Időről-időre megfogalmazódik az „új arcok” igénye, és egyre több harminc év alatti vállalat feladatot saját lakóhelyén. Ellenállnak a kompromisszumoknak, és legtöbbször a politikát valódi szolgálatnak fogja föl.

Hálózat

Az internet nem csupán a csevegő csatornák, a fénykép- és videómegosztás világát nyitotta meg a fiatalok számára. A szakmai közösségi oldalakon egymásra találnak a hasonló problémák megoldásán fáradozók, együttműködések és közös vállalkozások születnek. Úgy tűnik, hogy ezek az együttműködő szakmai közösségek teret adnak az innovációnak, de ugyanakkor nagyobb egyensúlyt és védelmet biztosítanak az egyéni kezdeményezéseknél, amennyiben képesek az újítást és kockázatvállalást olyan hagyományos bölcseségekké összeegyeztetni, mint az „addig nyújtózkodj, ameddig a tdkaród ér” vagy pedig „Ha gyorsan akarsz haladni, menj egyedül, de ha messzire akarsz jutni, akkor fogj

össze a többiekkel.” Az egy földrajzi térségben kölcsönösen együttműködő vállalkozások és kapcsolódó intézmények (egyetemek, állami szervezetek, ügynökségek, szakmai egyesületek), a klaszterek menedzsmentjében is sok a fiatal. Ezek az új típusú gazdasági szerveződések új szemléletmóddal közelítik meg a piaci versenyt és a cégek társadalmi felelősségvállalását is.

Kommunikáció

A fiatalok nemcsak az internetes hálózatok használatában járnak élen, hanem a közéleti kommunikáció adta lehetőségeket is egyre inkább kihasználják, mégpedig professzionális módon. Napilapok közlik cikkeiket politikai és társadalmi kérdésekről, Európa-szerte terjednek a fiatalok által működtetett közösségi rádiók, amelyek az ő szemükkel láttatják a világot. Egy-egy politikai, társadalmi, művészeti témáról író fiatal blogger néha több ezres olvasóközönséget is vonz. Ma sokkal több lehetőségük van értékeik, preferenciáik, sajátos látásmódjuk megjelenítésére, mint korábban, és egyre tudatosabban élnek is ezzel.

Képzés

Korunkban egyre nagyobb hangsúlyt kap a jó minőségű szakmai képzés is. A fiatalok személyes életpálya-modellt készítenek és fontos számukra, hogy megfizethető képzések álljanak rendelkezésükre. Ma a versenyképes tudás megszerzéséhez egyre több iskolapadban eltöltött idő szükséges, és egyre kevesebb hangsúlyt kap az általános műveltség és a bonyolult világunkban tájékozódási támpontokat nyújtó filozófiai és teológiai ismeretek megszerzése. Az olyan kezdeményezések,

mint például a loppianói Sophia Egyetemi Intézet integrált képzési programja éppen erre a problémára kívánnak megoldást nyújtani: egyetlen oktatási programban egyesítik a szakmai és a világnézeti tudást. A Politikai Mozgalom az Egységért vagy a Közösségi Gazdaság, a Fokoláre civil kezdeményezései olyan tanfolyamokat, továbbképzéseket, fórumokat szerveznek fiatalok számára, amelyekben új típusú, a kölcsönös együttműködésen alapuló és a társadalmi szerepvállaláshoz szükséges ismeretek elsajátítására segítik őket. Elmondhatjuk, hogy ezek a képzések ma már egyre inkább hálózattá szerveződnek világszerte, elősegítik a nemzetközi tapasztalatcserét és a közös megoldások kidolgozását a globalizált világ kihívásaira.

A Genfestre érkező fiatalok új törekvések hordozói, amelyek beillenek az új trendbe. Értékeik nem kevésbé radikálisak, mint a szabadságot zászlójukra tűző forradalmi ifjúságéi voltak a XIX. században. Vajon lesz-e bennük hitelesség és átütő erő, hogy az egyetemes testvériség eszméjét egyre jobban érvényesíteni tudják korunk talaját vesztett társadalmában? Ez a Genfest tétje.

Maddalena Maltese és Chiara Andreola írása alapján összeállította:
Göbel Ágoston

KÖZÖSSÉGI ÖKOLÓGIA

Fotó: T. Szarvákis/AP/CN

Láncozné
Nagy Sarolta

Helyzetkép – természeti környezetünk állapota

Természeti környezetünk pusztulása valamint a globális klímaváltozás első jelei kétségbevonhatatlan tények, melyek komoly kihívást jelentenek az emberiségnek. A válasz sürgető, hiszen az egyre növekvő népességnek a fent leírt elsődleges hatásokon túl további következményekkel kell számolnia: a gazdasági fejlődés megtorpan, a személyes életér beszűkül vagy ellehetetlenül. Tömeges vándorlások indulnak a kedvezőbb életfeltételekkel rendelkező területek, városok felé, társadalmi feszültségeket generálva. Az ember egyre inkább eltávolodik a természettől, a hagyományos társadalmi kapcsolatok megbomlanak: átalakulnak vagy eltűnnek, további szociológiai és mentális problémákat okozva.

Múlt és jelen – felismerés és cselekvés

A globális problémák felismerése, a megoldások keresése a múlt század közepe óta több tudóst foglalkoztat. Tanulmányok készültek, melyek a probléma felismerésének fejlődését és az útkeresést mutatják. A 70-es évek óta világméretű konferenciák tesznek erőfeszítéseket konkrét feladatok megfogalmazására. Bizottságok alakulnak, határozatok születnek különféle kibocsátások csökkentésére (ld. keretes írásunkat).

A 2011-ben Durbanban megtartott klímacsúcon az üvegházhatású gázok kibocsátásáról szóló tárgyalás majdnem kudarcba fulladt. Az ENSZ-klímátárgyalások történetében példátlanul hosszú csúszás is jelzi: a klímaváltozás elleni küzdelem a környezetpolitikai szempontok mellett súlyos gazdaságpolitikai érdekeket érint, és ez-

által jelentősen befolyásolhatja a globális erőviszonyok alakulását.

A krízis feloldása az ellenérdekeltségek ellenére halaszthatatlan, mert ez fennmaradásunk feltétele. Sem a globális klímaváltozás, sem a gazdasági válság, a szegénység, a fejlett és fejlődő országok közötti társadalmi feszültség nem oldható fel a „lelkiismeretnek erkölcsi értéként” való felismerése nélkül. II. János Pál pápának a „Béke a Teremtő Istennel, béke az egész teremtett világgal” kezdetű üzenete többek között így ír erről: „Amikor az ember hátat fordít a Teremtő terveinek, olyan zavart idéz elő, amely óhatatlanul visszahat a teremtés teljes rendjére. ... A probléma gyökeréig kell jutnunk, és szembenézni a mélyleges morális válság egészével, melynek a természet pusztítása csak az egyik súlyos jelensége. ... Ez az igény új lehetőségeket teremt a nemzetek közötti együttműködés és a békés kapcsolatok megerősítésére is.”

Kiűtkeresés – humánökológia

A globálissá vált ökológiai krízissel kapcsolatos gondolkodás fejlődési folyamaton haladt végig, és ma három pillérre támaszkodik, melyek a:

– **természetvédelem:** A geoszféra-bioszféra megközelítően őseredeti állapotának megőrzése, a károsodott területek helyreállítása, természeti törvényekkel összhangban végzett gazdasági tevékenység.

– **környezetvédelem:** Természeti és társadalmi környezetünk védelme a különböző szennyeződésektől és károsításoktól.

– **embervédelem:** Az ember (mint egyed) optimális fejlődési feltételeinek biztosítása, a testi-lelki egészség, a manuális, mentális, és kapcsolatteremtő képességek fejlesztése, valamint a helyes értékrend kialakítása.

E három területet kívánja összefogni egy fiatal tudományág, a humánökológia. Célja egyrészt a globális krízis megértése a természettudományi, társadalomtudományi és embertudományi ismeretek felhasználásával, szintetizálásával, támaszkodva az emberiség kulturális örökségére. Feladatának tekinti továbbá olyan értékrend kialakítását, melyet a környezettel (természettel, ill. társadalommal) való együttélés kapcsolatrendszere alakít ki, és amely az emberiséget a fenntartható fejlődés irányába vezeti. Egy igazságosságra épülő közösségi társadalmi együttélés, gazdaság,

politika, stb. kiépítésén dolgozik. A civil társadalomra épít, alulról jövő, kisebb közösségi megvalósulásokból kíván egyetemessé válni.

Hogyan tovább?

Ma már világosan látjuk, hogy az ökológiai problémák megoldásához valódi közösségi szemléletre és cselekvésre van szükség, és a kialakult helyzet együttműködésre késztet minden szinten. Elég hazánk környezeti katasztrófáira gondolnunk, a Tisza által elsodort falvakra, vagy a vörösiszap-tragédiára. A rekonstrukció mindkét esetben valódi társadalmi összefogást kívánt.

Elengedhetetlenül fontos tehát az egyének környezettudatos magatartása, de emellett egyre nagyobb szerepet kell kapnia azoknak a fórumoknak, ahol a természeti, társadalmi és kulturális környeztünk alakításában érdekelt felek mind szót kapnak, és egyetértésre jutnak. Önkormányzati szinten ez gyakorlatilag mindenkit érint, aki a területen él: az állampolgárokat, a vállalkozásokat, a hatóságokat, a közelet minden szereplőjét. Valódi interdiszciplináris együttműködésre van szükség a humánökológiához kapcsolódó tudomány-

ágak és szakmák között is. És természetesen a nemzeti és nemzetközi szintű intézmények között is. Ennek a nem is olyan könnyű feladatnak a megvalósításában nagy segítségünkre lehet egy közösségi lelkiség, amely megtanít bennünket a teremtett világra Isten szemével tekinteni, a nehézségek elől nem meghátrálni, és egymással igazi párbeszédet folytatni. ■

Ökológiai útkeresés

Publikációk

- „Néma tavasz” (R.Carson, 1962.) figyelmeztet a növényvédő szerek alkalmazásának veszélyeire (pl. Contergan betegség).
- „A közlegelők tragédiája” (G.Hardin, 1968.) az ökoszisztémákat elpusztító rablógazdálkodásról szól.
- Római Klub jelentései: „A növekedés határai” (1972), „Fordulóponton az emberiség, a túlélés stratégiája” (1974).
- „Bruntland jelentés” (1983): „A fenntartható fejlődés olyan fejlődés, amely kielégíti a jelen generáció szükségleteit anélkül, hogy veszélyeztetné a jövő generáció esélyeit arra, hogy ők is kielégíthessék szükségleteiket.”

Konferenciák

- Stockholm – *Környezetvédelmi világkonferencia* (1972) Meghatározta a fenntartható fejlődés fogalmát. Fontos eredménye az a 26 elv, ami a modern környezetvédelem alapjait fektette le.
- Rio de Janeiro – *Környezetvédelmi és Fejlődés Világkonferencia* (1992) Főbb eredmények: „Feladatok a XXI. századra” (Agenda 21), Megnyitották aláírásra a Biológiai Sokféleség Egyezményt és az Éghajlatváltozási Keretegyezményt. Megerősítették a Globális Környezeti Alapot az egyezmények pénzügyi támogatására.
- Johannesburg – *Fenntartható Fejlődés Világkonferencia* (2000) Az elmúlt 10 év áttekintése, végrehajtási tervek elfogadása különféle szakmai területeken (vízellátás, halászat, vegyi anyagok használata), társadalmi tényezők megjelenése: a szociális helyzet javítása (nők helyzete, szegénység, egészségügy).
- Koppenhága – *Környezetvédelmi Klímakonferencia* (2009) Az ENSZ által szervezett konferencia 193 országot képviselő résztvevői csak minimális szinten tudták közös nevezőre hozni álláspontjaikat.
- Durban – *Klímacsúcs az üvegházhatású gázok kibocsátásáról* (2011) Megegyezés a kiotói jegyzőkönyv meghosszabbításáról, 2020-tól jogilag kötelező, globális, végrehajtható rendszer kialakításáról.

EGYSÉG, TESTVÉRISÉG

Tóth Pál

Nemzetek jelszavai

Sajátos ellentmondás jellemzi korunk gondolkodását és a közbeszédet az *egység* eszméjével kapcsolatban. A világ államainak legalább egyharmada választotta mottóul az egységet: „Egységben az erő” (Belgium), „Ex Pluribus Unum”, azaz „A sokból egy” (Egyesült Államok), az „Egység erő” (Bulgária), „Egységben erősebb az erény” (Andorra), és még folytathatnánk. Gyakran halljuk, hogy bizonyos problémákat csak összefogással lehet megoldani, hogy az egész nemzet egységére van szükség, hogy a globális kihívásokra csak nemzetközi összefogással tudunk válaszolni. Az Európai Unió is az egység jegyében fogant, mindannyian jó ismerjük jelmondatát: *In varietate concordia*, United in diversity, Unie dans la diversité, Egység a sokféleségben – az unió minden hivatalos nyelvén megfogalmazva.

Az egység fogalmát ugyanakkor sajátos bizalmatlanság és gyanú légköre is övezi. Az országmottóikban megfogalmazott magasztos értéket nem találjuk meg a hétköznapi politikai retorikában, melyet inkább a sokszínűség hangsúlyozása jellemez. Az egység többnyire a XX. század diktatúráit idézi, ahol elnyomták a különbözőségeket, egyetlen

ideológiát erőltettek és mindent szürkén egyformára homogenizáltak. A mai kor embere viszont a különbözőség, a sokszínűség, az egyéni megoldások bővületében él. Az egyéni szabadságjogokra és véleménypluralizmusra épülő liberális demokráciák végképp a panoptikumba helyeznék az egység gondolatát a kompromisszumokra épülő politikai konszenzus fogalmával helyettesítve azt. Úgy tűnik, hogy az Aiszóposz meséjéből származó bölcsesség feledésbe merül: „Ha egyek vagyunk, győzünk, ha megosztottak vagyunk, elbukunk.”

A kételkedők másik tábora az egységben az új globalizálódó világ ideológiáját véli felfedezni, amely feloldani igyekszik a nemzeti különbségeket, lokális sajátosságokat, hogy ezzel teret engedjen a nemzetközi tőke szabad áramlásának és a kizsákmányolás új formáinak. A világ proletárjainak egyesülése, a proletár internacionalizmus után most a világ tőkéseinek a nemzetállamok feletti egyesülése jelent új fenyegetettséget.

Nem vagyunk jobb helyzetben Chiara Lubich karizmájának egy másik alapvető gondolatával, az *egyetemes testvériséggel* sem. Bár Franciaország a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” jelszavát tűzi zászlajára, korunk globális eti-

kája nem ismeri ezt a fogalmat, és inkább a szolidaritás, konfliktuskezelés, befogadás kifejezésekkel igyekszik azt helyettesíteni. Sokak számára az egyetemes testvériség a szabadkőművességet vagy a New Age ideológiáját idézi.

Egy karizma újdonságai

Az egyházban a századok során kivirágzott karizmák újdonságokat hordoznak, válaszokat adnak koruk aktuális problémáira. A szegénység, az imádás, az engedelmisség értékeihez hasonlóan a Fokoláre Mozgalom karizmája is egy olyan gondolatra épül, amely az evangéliumban gyökerezik, és bevisz bennünket Jézus és az Atya, Jézus és a tanítványok kapcsolatába. Egy szóban kifejezésre juttatja mindazt, amiért Jézus a földre jött: „Mindnyájan legyenek egy, aho-

Fotó: Domenico Salmaso

gyan te Atyám bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyeknek mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21). Az egység karizmája tehát az evangélium egy igéjén alapul, amelynek Chiara Lubich megértésében különös aktualitása van korunk számára.

Az *egység* és az *egyetemes testvériség* hangsúlyozásával a mozgalom valójában az egyház örök célkitűzéseinek a megvalósulásához kíván hozzájárulni és azt az egyetemességet akarja megvalósítani, ami az egyház sajátja. A mozgalom közel hetven éves története, nemzetközi elterjedtsége egyre jobban láthatóvá teszi azt az egyszerű, de forradalmi felismerést, hogy „mindannyian ugyanannak az Atyának vagyunk a gyermekei és egymásnak testvérei”, ahogy Chiara fogalmaz. A Fokoláre Mozgalom alapítója olyan szeretetre ösztönöz, amely túllép

minden olyan nemi, faji, vallási akadályon, amely az embereket megosztja, és az egyetemes testvériség megvalósítására törekszik.

Chiara karizmája azonban nem csupán egy alapvető, az Isten életében gyökerező örök igazságot állít elénk. Rámutat arra, hogy Jézus olyan egységre hívja a tanítványokat, amely a Szentháromság személyei között valósul meg. Ez valóságos, isteni modellje annak a különbözőségben megvalósuló egységnek, amire a mai kor embere vágyik. Chiara szerint az egységnek ez a felfogása képes arra, hogy megújítsa kultúránkat. A mozgalom életében máris számos olyan kezdeményezésről számolhatunk be, amely erre az új egységfelfogásra alapul a családban, az oktatásban, a gazdaságban, a politikában, a művészetben. Nem beszélhetünk még érett, széles körben

elterjedt megoldásokról, de figyelemre méltó kezdeményezésekről igen, amelyek érdeklődést váltottak ki a Fokoláre Mozgalom belső fórumain kívül is.

Új szótár?

A mozgalom innovatív kezdeményezései közül a *közösségi gazdaság* jó hangzású, az alternatív közgazdaságtan szellemiségét idéző elnevezésével több országban bevonult a köztudatba, szerepel tudományos publikációkban, megjelenik az egyetemi programokban. Nem így állunk az *egység* és az *egyetemes testvériség* kifejezésekkel, amelyek nem szerepelnek a politikai korrektség nemzetközileg elfogadott szótárában, használata félreértésekre adhat okot. Mindez nyilvánvalóan összefügg a keresztény kultúra válságával, hiszen ezek a fogalmak egykoron világos jelentéssel bírtak.

Az *egység* vagy az *egyetemes testvériség* szót azonban nem cserélhetjük fel valami más, a mai kor számára szimpatikusabban csengő kifejezésre, egy rokon értelmű, de kissé más tartalmú terminusra, mert ezzel evangéliumi eredetét árulnánk el. Ezeknek a kifejezéseknek életünkkel kell új tartalmat és hitelességet kölcsönöznünk, egyéni és közösségi tapasztalatainkon keresztül megmutatnunk, hogy valóban új megoldásokat juttatnak kifejezésre. Ügyelnünk kell azonban arra is, hogy újra be kell vezetnünk ezeket a fogalmakat a közbeszédbe, hogy idővel közérthető kifejezésekké váljanak. Erre jó módszer lehet, hogy az *egység* vagy az *egyetemes testvériség* kifejezést rövid értelmező magyarázattal kísérvük, attól függően, hogy milyen közönséghez szólunk. ■

Fotó: Tóth Pál

MINT KÉT KICSI EGO

**Fehérpataky
Rita**

Járok az utcán és lépten-nyomon, újságárusoknál magazinok, könyvesboltok kirakatában könnyen kelendő, vékonyka kötetek harsognak 10 meg 100 pontban a férfi és a nő különbözőségről.

Egy komoly kapcsolatnál, ahol a felek töreksenek arra, hogy ne az egyik irányítsa a másikat, hanem lehetőség szerint együtt irányítsák az életüket, még mindig hajszálvékony a határ, hogy meddig hagyják szabadon, és mikortól hagyják békén egymást, nehogy konfliktuskerülés legyen a harmonikus együttlét zsákutcája. Zsákutca, ahol le vannak osztva a területek, ki mivel foglalkozik és ahhoz a másiknak nincs, vagy csak nagyon kevés köze van. „Enyém a kamra, tied a garázs!”

Nekem is van ilyen kísértésem. Konkrétan a konyhában a tűzhelytől jobbra fenn három pici polc... na, az tényleg csak az enyém és mindig beúsznak oda teás dobozok (a teát nem is szeretem), vagy

„NEHOGY A HARMONIKUS EGYÜTLÉT ZSÁKUTCÁJÁBAN ÉLJÜNK.”

kávé (egy fokkal jobb a teánál, de annak ott semmi keresnivalója) és időről-időre nehezemre esik megérteni, hogy ketten vagyunk és mindenünk közös.

A mellettem lévő társam esetében ez azt jelenti számomra, tekintsek rá úgy, mint saját magamra. Fontosabb nálam, és ezt sokszor sikerül ki is fejeznem, áldozatokkal, figyelmességekkel. Töreksem előtérbe helyezni a másikat, de néha már az is nagy előrelépés lenne, ha „csak” annyira lenne fontos ő nekem, mint az én kicsi egóm. Ha úgy tekintek a másikra, mint saját magamra, akkor nem azt kell elvárnom, hogy ő női logikával gondolkodjon, hanem például, hogy én egy nehéz napja után olyan megértéssel nézzem el hibáit, ahogy az nekem is jólesne.

Ha elkönyvelem a társamat, hogy áh, férfi, hogy is vehetné le, mi történik egy társaságban, mi

zajlik nonverbálisan, amikor ő csak a szavak értelmére koncentrált. Nem kezelhetem a másikat problémás esetként, sem bűnbaként, ha így teszek, különbözőségünk csupán ítéletem kohója. Egy példa erre a bűnbakra. Este hazaérek, közel fektetési időben és a gyerekek nem fürödtek, nem vacsoráztak még az apjukkal, mert... Tehetem azt, hogy egész este szóval, vagy hallgatással őt hibáztatom mindezért, de kérdés, mi az értelme családi életünknek... Hogy ki legyen takarítva és rendben menjenek – napról napra – a dolgok, vagy ennél valami több?

Eddigi életem legmélyebb tapasztalatát akkor éltem át a férfi és a nő egységéről és különbözőségéről, amikor fél éves kisfiunk átköltözött a mennyországba. Istenbe kapaszkodva, belőle mérítve, minket szülőket jobban összehozott, mint egy verszerződés. Férjem konkrétan az egyetlen ember rajtam kívül a világon, aki Bulcsút úgy veszítette el, mint szülő... Ugyanakkor ő apaként, én anyaként mást éltünk át. Ha a fejemre állok, sem tudom, mit érez egy apa, mert soha nem lehetek apa, amit ő átélt a fiával, abban ők ketten voltak. Közben voltam, de ez az ő történetük. Fájt, hogy ott vagyok a másik mellett, szeretnék vele mindent megosztani, a terheit átérzeni, de *mindent* nem tudok. Mint ahogy ő sem érezhette át, hogy én anyaként egy test voltam 9 hónapig a kisfiammal, majd a szoptatás ideje alatt egy nagyon szoros kapcsolat volt köztünk, ami csak egy anya és a fia között lehet. Ez kettőség. Fájdalmas, de gyönyörű. És ami a legérdekesebb, hogy ez a történet nem eltávolított bennünket egymástól, hanem közelebb hozott.

Olyan egyszerű, amikor egyformán reagálunk, gondolkodunk, de sajnos az esetek többségében ez nem így van. Talán az első reakció, hogy „a baj nem velem van!” Viszont, ha sikerül távolabbi nézőpontba helyezkednem

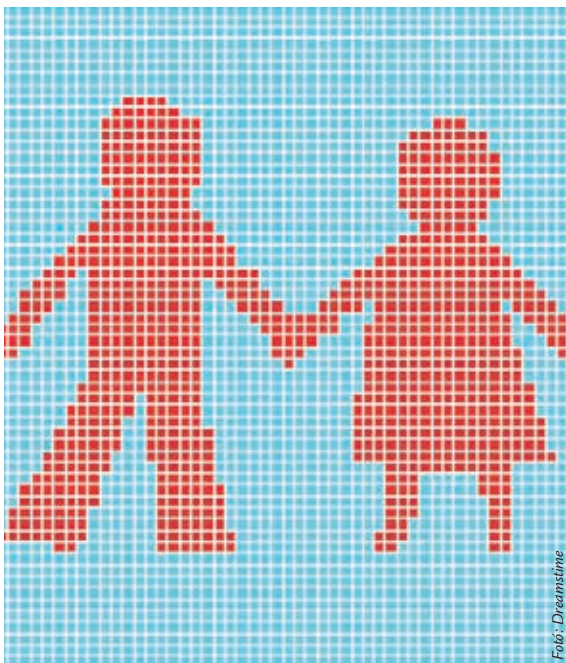
„MINDIG KOCKÁZTAT
AZ EMBER, HA
A MÁSIKAT HOZZA
HELYZETBE.”

és befogadnom a másikat egészében, akkor megérthetem, mit miért mond vagy tesz. Ez nem azt jelenti, hogy alávetem magam az irányításának, de ki kell engedni a kezemből a vezetést. Enélkül nem születhet meg az a közös valami, amiben egyszerre van jelen az én intuitív érzékenységem és az ő racionális józansága és kölcsönösen kiegészítjük egymást. Ehhez bátorság kell. Mindig kockáztat az ember, ha a másikat hozza helyzetbe (ez így van a röplabda pályán is), de csak így kaphat teret a csapatmunka. És ez a csapatmunka szenvedéllyé válhat!

Ahogy egy csapatjátékban könnyű mentseget találni,

most épp miért nem passzolom a labdát, úgy az életben is sok védekező mechanizmusunk van. Megkérdezem a másik véleményét, de ha elmondja, ahelyett, hogy megköszönném és elfogadnám, jól leszúrom, hogy miért ezt mondta. Nálunk (néha) ilyen az öltözködés. Fontos, hogy mi tetszik a férjemnek, de ha megkérdezem két ruhadarab közül, melyiket vegyem fel és ő nem azt javasolja, ami felé húzok, akkor jól ledorongolom, hogy az miért nem jó.

Amikor együtt jártunk vagy ifjú házaspár voltunk, néha féltelmes volt szembemenni azzal az idilli képpel, amit a másik rólam alkotott eddig. Tizenegy éves házasként azt érzem, észre kell vennem, hogy a másik változik és szeretném megismerni, hogy most ő kicsoda, mik foglalkoztatják, nekem pedig ajándékozni kell bátran, hogy most bennem mi zajlik. Úgy érzem így férünk egymáshoz nap-nap után egyre jobban. ■

Fotó: Dreamstime

A SZÉPSÉG MENTI MEG A VILÁGOT

Az élethez való jog, a szabadsághoz való jog, a tanuláshoz való jog, a munkához való jog, jog ehhez, vagy ahhoz... Oly sok emberi jogot ismernek el, legalább papíron – de van még egy jog, amelyért harcolni kell, bár nem kecsegtet sok reménnyel, még papíron se: a jog a szépséghez. Ki tud hozzájutni? A nagy kiállítások, fesztiválok látogatói, az irodalmi díjas könyvek olvasói. Talán elég sokan vannak ilyenek, mégis a kiválasztottaknak csak egy kis csoportját alkotják. Jogunk van a szépséghez! Ezt újra és újra ki kell mondani.

A társadalom kötelessége

Napjainkban, amikor a reklámok, a társadalmi nyomás, a szokás hatalma, az azonnali profit iránti éhség az ízléstelen műalkotásokat, a szándékosan mulékony divatokat értékeli, elbátortalanítanak minden egyéni kezdeményezést, amely vissza szeretné adni a mindennapi életnek ezt az emberi vetületét, amely úgy tűnik, végleg elveszett. Túl nagy a feladat, túl sok a nehézség, az érdekek túl erősek ahhoz, hogy ezek a kezdeményezések ne tudjanak elterjedni. De kihez forduljunk, hogy ezt meghatározza és védelmezze?

Kötelezettségeink vannak a szépséggel kapcsolatban, mégsem tanítottak meg bennünket

arra, hogyan tudunk hozzájárulni ahhoz, hogy széppé tegyük a környezetünket.

A boldog élet íze

Akkor jelentsük ki bátran, hogy meg kell változtatni az embereket. Meg kell tanítani őket a formák, a ritmusok, a színek világára. Meg kell tanítani őket, hogy felismerjék a szépséget, hogy élvezzék. A megismerés az értelem révén valósul meg, de ez magában foglalja a tiszteletet, a megbecsülést: egyszóval a szeretetét annak, amit megismerünk.

Számos példa van arra, hogy egy ember vagy egy csoport kiegyensúlyozott, derűs élete harmonikus keretekben nyilvánul meg. Minden a helyére kerül, minden szép, pedig szó sincs esztétikáról. És a szépség sokszor a jutalma, a következménye egy életnek, amely több-kevesebb tudatossággal annak meghódítására törekedett.

A szépséghez való jog megkívánja, hogy a mai ember visszakapja a boldog élet ízét, annak az ízét, hogy önmaga lehessen.

A szép szeretet

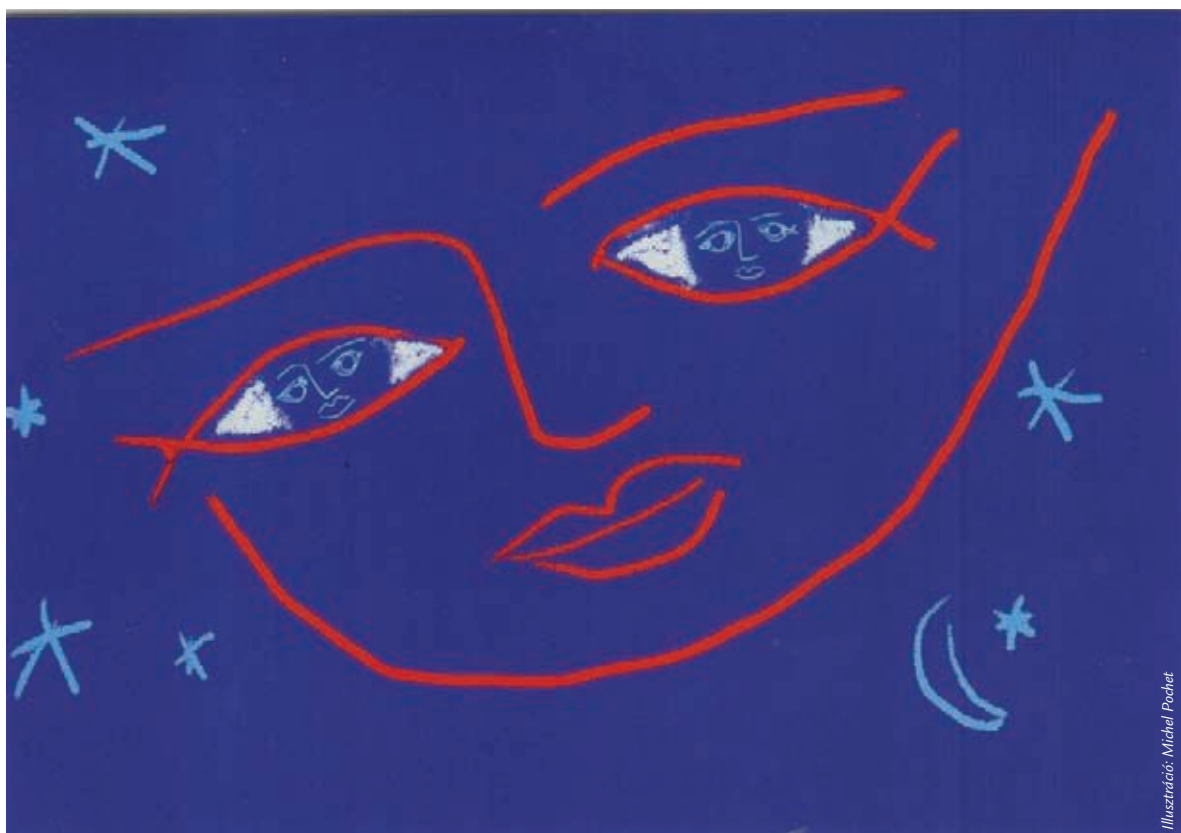
Számomra, aki 19 éves koromban határoztam el, hogy hiszek Istenben és Neki szentelem az életemet, ez az íze az életnek elválaszthatatlan egy olyan Istentől, aki emberré

lett, akinek hála, az örök szépség belépett a világba. Sokáig vágytam összeegyeztetni az evangéliumi életet a műalkotással. Fiatal koromban ez lehetetlennek látszott. A valóságos művészet giccsesnek tűnt, és a profán művészet mintha kizárta volna a szentet. Nagy nehézséget jelentett ez számomra. A reneszánsz óta a kettő közötti szakadék nő-tön-nőtt és a XX. században a távolság mérhetetlenné vált. Chiara Lubich-kal, a Fokoláre Mozgalom alapítójával és a lelkiségével való találkozás lehetőséget kínált arra, hogy megértsem, talán létezik ez a szintézis, amelyet így nevez: a szeretet művészete nem technika, hanem épp a szeretet esztétikája, a Szép szeretet.

A művész közel áll a szentekhez

Amikor megnézek egy kiállítást és észreveszek valamit, ami túlmutat egy ember lehetőségein, akkor Isten avatkozik be, teremtménye pedig olyan dolgot alkot, amely túlnő rajta és örökre túléli őt. Azt hiszem, ebben az értelemben a szentekhez a legközelebb a művészek állnak. A szenteket egyedül a Szentlélek sugallata vezeti. Bármit tesznek, Isten ösztönzésére teszik. A művész, az igazi művész meg tudja látni a fájdalmat, a bűnt és műve témájaként választhatja. Szerintem ebből következik a művészek kötelessége: a hála.

Hála Isten iránt, aki általuk teremtett valamit, anélkül hogy esetleg tudomásuk lenne erről, esetleg anélkül, hogy ismernék Istent, vagy akár hinnének benne.

A csúnya belépett a mennyországba

Léteznek szerencsétlenségek, emberi drámák, létezik a csúnya. Hogy is lehetne letagadni ezt? Ám Krisztussal még a csúnya is belépett a mennyországba, és úgy mutatkozik meg, mint *par excellence* szépség. A gyermek Jézus, a kamasz Jézus, a teljes erejében lévő ember, a felnőtt Jézus szépsége semminek tűnik a szememben az eltűnéshez, a megsemmisüléshez, ehhez a csendhez képest. Balett táncosnak kellene lenni ahhoz, hogy ezt a csendet ki lehessen fejezni. Ez a csend,

A szépség nem termék és nem is luxus, hanem minden ember joga, vágya. Isten szeretetének a jele.

mely belépett a mennyországba, mely maga a szépség, arra hív, hogy csatlakozzunk hozzá, dolgozzunk a világ megváltoztatásán, hogy átléphessünk a valóság egy másik dimenziójába, melyet mennyországnak neveznek.

Chiara Lubich, amikor az elhagyott Jézusról beszél, azt mondja, csúnyává lett, hogy mindent megcsépítsen, de rendkívül pontos útmutatást ad a művészeknek,

hogy felülmúlják a szépség válságát, amely az egész kortárs nyugati művészetet átjárja. Lényegében azt mondja nekik, hogy az örök szépség az, amikor Isten megtestesült Jézusban – aki a legszebb az emberek fiai között – annyira, hogy csúnyává lett, meghalt és feltámadt.

A csúnyának ez a felfogása, mint a szépség paradox dimenziója, teszi lehetővé a szépség-Isten követését, ahogy Chiara Lubich javasolja.

Ha ki akarjuk békíteni – ami az én vágyam – a jól gondolkodók, jó érzésűek világát a modern kultúrával, erre én más utat nem látok: ott kell keresni a szépséget, ahol nincs, a szépséget, annak halálán túl is.

Forrás: Michel Pochet
Nouvelle Cité 547. szám
Fordította: Aranyi Krisztina

Nagy Márta

MENNYI A MÉG NEM SOK?

Alkoholfogyasztási szokásaink.

Egy felnőtt ember annyit igyon, amennyi mellett megbízhatóan el tudja látni a feladatait, nem veszélyezteti az egészségét és nem zavarja a környezetét. Az alkoholfogyasztás azonban számos kockázatot hozhat magával, amelyek közül most csak néhányat említetek.

A szeszes italnak kellemes, bódító hatása van, oldja a feszültséget, a szorongást. Ezt eleinte kis mennyiség is kiváltja, de rendszeres fogyasztásakor egyre nagyobb adag szükséges a hatás eléréséhez. Súlyos gond a függőség kialakulása, amikor az alkoholista már csak akkor érzi jól magát, ha iszik. Ha elmúlik az alkohol hatása, megvonási tünetek (remegés, izzadás,

szorongás, súlyos esetben hallucinációk, kizsáradás) jelentkeznek, ezért, ha meg akar szabadulni szenvedélyétől az alkoholista, szakember segítségére is szüksége van.

A fiatalok körében is gyakori az alkalmi, nagyobb mennyiségű alkohol fogyasztása. Emiatt aztán előfordul, hogy még másnap sem tudnak rendesen helytállni a munkahelyen vagy például az egyetemen az idegrendszeri zavarok – fejfájás, hányinger, koncentrációs képtelenség – következtében.

Ha nagyobb mennyiségű szeszesített fogyasztunk, a májsejtek pusztulásával járó átmeneti tünetek mutathatók ki, ugyanis csak a májunk képes lebontani az alkoholt, és óránként csak 10 gramm-tól tudja megszabadítani a szervezetünket. Az egyéni különbségek jelentősek lehetnek, előfordulnak enzimdefektus miatt nagyon veszélyeztetett emberek, vannak gyors- és lassú-lebontók, és ismert az is, hogy a nők mája érzékenyebb, mint a férfiaké. Regenerálódni képesek ugyan a májsejtek, ha van rá elegendő idejük, de ha valaki rendszeresen túllépi a még nem ártalmas alkoholfogyasztást, annak évek alatt gyógyíthatatlan májelégtelensége alakul ki. Férfiaknál napi 40 g, nőknél pedig napi 20 g szesz rendszeres fogyasztásakor már jelentős a veszélye a máj maradandó károsodásának, holott az ilyen mértékű ivás még nem nevezhető alkoholizmusnak. (20 g szesz megfelel 2 dl bornak vagy 1 üveg sörnek vagy fél dl töménynek).

Ünnepeken, jeles napokon azért van alkoholos ital is az asztalon, hogy felvidítsuk a szívünket, hogy segítsük, és felszabadultabbá tegyük a közösségi kapcsolatokat. De csak akkor töltheti be ezt a feladatát, ha mértékletesen és tényleg csak alkalmilag fogyasztjuk! ■

Mi történik itt? Új Város Online

JANUÁRI AJÁNLÓ

„...Széles skálán mozgott a 'tetszési index'. Érdemi diskurzus azonban mindezidáig nem alakult ki, pedig lehet, hogy megérne néhány kört a dolog...”

ENNYIRE BÉNÁK VAGYUNK?

„...Ezt akkor akasztasuk le a múzeumok faláról?...”

Egészségünk

Fotó: Dreamstime

Figyelem! Az Új Város szerkesztőség e-mail címe megváltozott!
Címzett:
ujvaros@ujvaros.eu
Tárgy: Visszajelzés
Küldés!

www.ujvaros.eu

LET'S BRIDGE!

„...Szerintem ennél jobbat, figyelemfelkeltőbbet nem is választhattak volna! Nekem nagyon tetszik!...”

A SZEMÉLYISÉG FEJLESZTÉSE

„...Szerintem a jelenlegi felsőoktatási koncepció éppen nem a szeszélyes piaci szempontoknak való feltétlen megfelelni vágyást tükrözi...”

Az Új Város Online is várja az ötleteket!

Címzett:

ujvaros@gmail.com

Tárgy: Arról lehetne még írni, hogy...

Küldés!

VÉGKÉPP NEM ÉRTEM

„A mai gyerekek éretlenek, kedvetlenek, felelőtlenek. Pedagógus vagyok és a serdülőkkel való sok-sok év utáni munka után szomorúan kell megállapítanom, hogy nagy részük nem önálló és egyáltalán nem tudja saját életét irányítani. Ön még hisz a serdülőkben?” - Rita

Magam is ezt tapasztalom, és látom a társadalomban azt az óriási veszélyt, ami felé haladunk.

Ha az ember bekapcsolja a tévét, minden nap beszélnek a gazdasági és pénzügyi válságról, ami nagyon fontos minden család életében, de ritkán esik szó a neveléssel járó problémákról, a pedagógusok kiégéséről, amibe talán észrevétlenül, de szépen besétáltunk.

A konzumizmus, a mindent és azonnal birtokolni akaró mentalitás olyan hosszú távú nevelési projekteket hozott létre, melyek teljesen feleslegesnek bizonyultak és a gyerekek igazi igényére nem adtak választ, vagyis hogy biztos alapokra építsék jövőjüket.

Két francia pszichiáter (*Miguel Benasayag* és *Gérard Schmit*) könyvet írt erről a problémáról „A szomorú szenvedélyek kora” címmel. Nagyon világosan leírják azokat a veszélyeket, melyekbe gyermekeink belefutnak. Úgy ábrázolják őket, mint olyan embereket, akiknek nincs jövőjük, rövid távú és átmeneti terveik vannak, ha egyáltalán vannak terveik és nincsenek elérendő célkitűzéseik.

A társadalom szinte minden rétegére jellemző egy általános rossz közérzet és sokak már elvesztették a reményt. Terjed a bizonytalanság érzése és ez ahhoz vezet, hogy az életet fenyegetettségként élik meg. Ebből fakad az, hogy sokan bezárkóznak, mert valamiféle akaratlan félelemtől védik magukat, de nem is tudják

Foto: Giuseppe Distefano

Gyermekeink világa

megmondani, hogy mitől félnek.

Mindebből világosan kiderül, hogy a serdülők problémái visszatükrözik azt a nyugati modern kultúrát, mely a dolgokra és azok birtoklására alapuló jövőt ígér.

Mit kell tehát tenni? Egy nagy olasz nevelő gondolatai jutnak eszembe, aki azt mondta, hogy annak a társadalomnak, melynek van jövőképe, a neveléssel kapcsolatos problémák láttán képesnek kell lennie hinni, beinvestálni és remélni. Mindent meg kell mozgatni annak érdekében, hogy egy hosszú távú nevelési terv készüljön el, mely magában foglalja a szolidaritás, az altruizmus, a türelem, a közösség kezdeményezéseit, mint az emberek közötti közjót.

Ahhoz, hogy ezen dolgozzunk, türelemre van szükség, abban az értelemben, hogy magvetésről van szó. Nem szabad megállni a serdülőknél tapasztalható negatívumoknál. Úgy kell rájuk tekinteni, mint olyan emberekre, akiknek feladatuk van: képesek szeretni, mert azért születtek meg, hogy szeressenek.

Ezio Aceti

Fordította: Tóth Judit

A diskurzus egy közösen kiválasztott témáról folyik, például a tavalyi nyaralás, egy korábban megnézett film vagy éppen az aktuális lelkiállapot. A cél nem feltétlen az, hogy valamilyen következtetésre vagy döntésre jussanak, hanem hogy kicseréljék gondolataikat, érzelmeiket. Az sem lényeges a játék során, hogy valaki kifejtse véleményét, meggyőződését, arra majd egy másik alkalommal kerülhet sor.

Mint minden játéknak, ennek is megvannak a maga pontos szabályai. A játékosoknak, mondjuk a feleségnek és a férjnek, nem lehet egyszerre beszélni, egymás szavába vágni, hanem egyszer az egyik, majd a másik beszél.

Egyszerű játék házaspároknak és házasságra készülőknek arról, hogyan lehet építeni a kapcsolatokat beszélgetés közben.

A szerepek egymás után következnek, aki befejezte mondanivalóját, átadja a szót a másiknak.

Három szakaszra oszthatjuk a beszélgetés menetét: például a feleség elkezd beszélni, utána a férj összefoglalja a hallottakat és aztán a feleség megerősíti, hogy férje jól értette-e meg szavait. Majd a férj kezdi el mondanivalóját.

Ebben a játékban nincs győztes és vesztes, hanem mindketten győztesek, mert az egymás közötti megértés, a bensőségesség és a közösség növekszik.

Egyikük tarthat a kezében egy kis tárgyat, egy könyvet, bármit, amit átad a másiknak, mint egy jelet, hogy befejezte mondanivalóját. Ha kiderül, hogy valami félreértés történt, akkor azt jobb azonnal

tisztázni, de nem úgy, hogy abból vita kerekedjen.

Aki beszél, annak fontos szem előtt tartania, hogy ajándék legyen a másik számára, amikor saját magáról, gondolatairól, érzelmeiről, terveiről, aggodalmairól szól. Ne öntse a másik nyakába, hanem adagolja mondandóját, s lehetőleg csak egy-két dologról ejtsen szót. Néha-néha tartson szünetet, hogy a másik mindent jól megértsen és kérjen visszajelzést ezzel kapcsolatban. Viszonylag rövid időn belül adjon lehetőséget, hogy a másik is megszólalhasson.

Fotó: CN (2)

Aki hallgatja a másikat, szeretettel nézzen rá, figyelmesen, tisztelettel, és forduljon felé. Nem szabad mással foglalkoznia, szétszórtnak lennie, és ügyelnie kell viselkedésére, mozdulataira, arckifejezésére. Ne izgassa saját gondolata és főleg ne az azonnali válasza, hanem arra törekedjen, hogy a maga mélységében megértse házastársának mondani valóját. (Esetleg egy-két kulcsszót felírhat magának, ha van rá mód.)

A másik meghallgatása nem feltétlenül jelent egyetértést, és azt sem, hogy a hallottak szerint kell cselekednie, mindez a másik befogadásáról szól. Ezzel nyer beteljesülést minden ember vágya, hogy megértsék, meghallgassák, komolyan vegyék.

Lehet békében, szeretetben élni sokáig úgy, hogy valamiben, esetleg több dologban nem értünk

egyet, mert a házasságban sem az uniformitásról van szó, hanem a különbözőségről, amit ha jól élünk, elvezethet az egyetértésre. Talán éppen e kitartásnak lehet gyümölcse, hogy egyszer csak eljutunk a gondolatok egységére.

A férj, miközben figyelmesen hallgatja feleségét, jobban megérti önmagát is. A feleség, amikor beszél, mivel ajándékozza önmagát, jobban megismeri férjét. Gazdagodnak egymás által, mert a meghallgatás a másikban is meghallgatást eredményez.

A hétköznapi forgatagában időt kell tudni szakítani a megálásra, hogy egymással foglalkozunk, mert ez legalább annyira fontos, mint az, ha kifelé fordulunk, meglátogatunk valakit, vagy megszervezünk egy találkozást a többiekkel. Ha időnként nem „csukódunk be”, akkor nem tudunk „kinyílni” sem. Az egymás

felé fordulás egyik célja, hogy azt, amit ekkor megélünk, átadjuk mindazoknak, akik ezt igénylik, akik erre rákérdeznek.

Ha két ember egymással építi a közösséget, akkor tud közösséget teremteni, közösségre lépni másokkal. Mert az ember élete közösség nélkül nem igazi élet. Az elmagányosodás a mostani válság igazi jele, amiről ma anynyi szó esik.

Kérdés, hogy tudunk-e közösséget létrehozni, fenntartani és átadni. Ha igen, akkor kiutat mutatunk a mostani idők nehéz helyzetéből. Ha nem, akkor minden marad úgy, ahogy volt. És ez majdnem a halál, amit egészen biztos, hogy senki sem akar. Sokan várnak arra, hogy valakik elkezdjék, amit aztán folytatni lehet, bevonva másokat. Hiszen a lavina is egy hógolyóval indul el.

Szerkesztette: H. J.

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Elenora Moretti/CN

A KIS POLIP ÉS A KAGYLÓ

Egy igencsak éles jobbkanyar után kicsi polipunk elvétette az irányt és valami keménynek ütközött. „Aúú!” – hallatszott a kagylóból, amelyet felzavart nyugalomból. „Bocsáss meg!” – válaszolta a riadt kis polip zúzódasait tapogatva. – „Éppen készülök a polip-fogatversenyre. Te mit csinálsz itt?” „Semmit!” „Hogyhogy semmit?” „Hát én így szoktam.” „De néha csak kijössz abból a kemény házadból, nem?” „Inkább nem! Már régóta itt vagyok.” „Miért nem?” – faggatta őt a kis polip. „Ó, hogy te milyen izgága vagy! Egyébként sem történik semmi érdekes odakint!” „Hát ez nem igaz! – ellenkezett vele a polip. – Itt van például a versenyünk, meg kellene nézned! Vagy a medúzák táncát! Te csak kifogást keresel, hogy bezárkózhass!” „Hmm!” – a kagyló nemigen tudta, mit feleljen. „Azért neved csak van?” „Várj csak, már alig emlékszem. Aha, igen. Kagylócska, így hívnak.” „Akkor most mondd meg nekem, Kagylócska, hogy miért zárkózol a házadba?” – noszogatta őt a kis polip, aki addigra már elhatározta, hogy megoldást keres a problémára. „Azért, mert csúnya vagyok.” „Csakugyan?” „És nem kellek senkinek.” „Micsoda szerencsétlenség!” „Hát igen!” „De tényleg olyan csúnya vagy?” „Azt hiszem, igen! Sosem láttam magam.” „Na, hadd kukkantsuk meg!” A kagyló még kis ideig gondolkozott, aztán egyszer csak kinyílt. A kis polip szeme-szája és minden csápja elámult a meglepetéstől. Csak dadogni tudott: „De, de, de hát, te gyönyörű vagy!” Egy fénylő gyöngy ragyogott a kagylóban, aki elpirult az örömtől. „Nézzenek oda! Miért csak magadnak tartogatod ezt a pompás kincset?” „Biztos lehetsz benne, én nem is tudtam róla!” „Itt várj meg!” A kis polip mega-sebesen elviharzott, hogy szétkürtölje a hírt. Mindenki Kagylócskát akarta látni, aki felbátorodva sok barátot szerzett és számúzta a szomorúságot. Mindenkit megajándékozott szépségével és vele született kedvességével.

Te is ismersz valakit, aki állandóan egyedül van? Talán azért, mert meg van győződve róla, hogy semmit nem tud adni másoknak; pedig mekkorát téved! Csak egy kis bátorság és fantázia kell!

Annamaria Gatti
Fordította: Bartus Sándor

Közösségi művészeti est Találkozások - március 24.

Találkozás másokkal, mások művészetével; találkozás egy másik valósággal; találkozás minden inspiráció forrásával; találkozás műfajok, korok, stílusok, anyagok között; találkozás alkotók és befogadók között; találkozás művészeti ágak között; és reméljük, találkozás veled!

A **Közösségi Művészeti Csoport** március 24-ére összművészeti estet szervez.

Helyszíne: 1085 Budapest, Horánszky utca 20. Párbeszéd Háza – Pázmány Péter konferenciaterem.

Az est 19.00 órakor kezdődik.

A belépés díjtalan.

Kapcsolat: kozossejimuveszet@gmail.com

Ajánlóból Médiavilág

Az Új Város folyóiratban ez év februárja óta nem Ajánló, hanem Médiavilág rovatcímmel jelentkezik az utolsó előtti oldal. Az ajánló jelleg egy bizonyos módon természetesen továbbra is megmarad, de rovatunk ezentúl inkább reflektáló, véleményformáló oldal kíván lenni a média, a kultúra világára. Nem szeretnénk szó nélkül hagyni, ami körülöttnk történik, ki akarjuk emelni, amivel foglalkozni fontos és érdemes. Iránymutatóak számunkra a Fokoláre Mozgalom elnökének, Maria Vocénak szavai, amikor a tavalyi magyarországi látogatása alkalmával kérdésünkre válaszolt. Többek között ezt mondta az Új Város lappal kapcsolatban: „Mindig azt mondom, hogy egyedül Isten abszolút. Ebből következik, hogy nem közölhetünk egy írást, mert *mi* azt úgy gondoljuk, azzal a bizonyossággal, hogy ez a legfőbb igazság. Felajánlhatjuk az igazságot, és ezt mondhatjuk: Mi erre a következtetésre jutottunk, miközben felsorakoztattuk érveinket és bemutattuk tapasztalatainkat. Ez a végkövetkeztetésünk és nem az igazság. Isten az igazság, de mindenekelett szeretet.”

Helye van tehát a különböző meglátásoknak, véleményeknek, hiszen miért is hirdetjük a párbeszédet, ha mi magunk nem valósítjuk meg. Gondolatokat, észrevételeket az Új Város szerkesztőség email címére szeretettel és egészséges kíváncsisággal várunk: ujvaros@ujvaros.eu – Köszönettel a rovat összeállítója és felelőse:

Göbel Ágoston

„Itt a tavasz, már nem havaz” Fesztiválok kezdete

Kezdődnek a tavaszi fesztiválok! Az új évszak minden évben a megújulást hozza el, köszöntést az életnek, mely előretör a „téli álmom” után. Ezek a fesztiválok is köszöntők, melyek keretében színházi bemutatók, komolyzenei előadások vagy éppen nagyszabású kiállítások hívnak bennünket felüdülni, építő módon kikapcsolódni. A tavaszi fesztiválok sok olyan eseményt tartogatnak, amelyek miatt érdemes elutazni az ország más tájaira, felfedezni más városokat: Veszprém, Vác, Szombathely, Szentendre, Szeged, Sopron, Siófok, Pécs, Kecskemét, Kaposvár, Győr, Eger, Debrecen, Budapest... illusztris lista. Március idusán kinyílik a kultúrkredenc, ismét kedvünkre lakmározhatunk!

„Kedves Fiatalok!
Erre a Genfestre azt kívánom nektek,
hogy Jézus meglássa
új parancsolatának megtestesülését,
mint tanúságtételt a szeretetről
az egyes emberek, a különböző
- kulturális, faji, politikai, vallási - közösségek
és népek között.”
üzenet az 1993-as Genfest résztvevőinek

Chiara LUBICH

